

Ikt. sz.: NJB-42/1-6/2022.

NJB-1/2022. sz. ülés
(NJB-1/2022-2026. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Népjóléti bizottságának**
2022. május 18-án, szerdán 10 óra 10 perckor
az Országház Apponyi Albert gróf termében (főemelet 58.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Dr. Komáromi Zoltán ügyrendi javaslata</i>	5
<i>Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)</i>	6
<i>Csák János bevezetője</i>	6
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	9
<i>Csák János válaszai</i>	17
<i>Határozathozatal</i>	24
<i>Dr. Pintér Sándor belügyminiszter-jelölt kinevezés előtti meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)</i>	24
<i>Dr. Pintér Sándor bevezetője</i>	24
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	29
<i>Dr. Pintér Sándor válaszai</i>	38
<i>Határozathozatal</i>	46
<i>Az ülés berekesztése</i>	46

Napirendi javaslat

1. Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

14:00 órától:

2. Dr. Pintér Sándor belügyminiszter-jelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)
3. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Selmeczi Gabriella (Fidesz), a bizottság alelnöke

Dr. Kovács József (Fidesz), a bizottság alelnöke
Kovács Sándor (Fidesz), a bizottság alelnöke
Nacsa Lőrinc (KDNP), a bizottság alelnöke
Dr. Komáromi Zoltán (DK), a bizottság alelnöke
Dr. Mészáros Lajos (Fidesz)
Nagy Bálint (Fidesz)
Dr. Pesti Imre (Fidesz)
Sztojka Attila (Fidesz)
Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)
Tasó László (Fidesz)
Varga Ferenc (Jobbik)
Sebők Éva (Momentum)
Szabó Timea (Párbeszéd)

Helyettesítési megbízást adott

Nacsa Lőrinc (KDNP) megérkezéséig dr. Selmeczi Gabriellának (Fidesz)
Tasó László (Fidesz) távozása után dr. Kovács Sándornak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Buksza Zsolt bizottsági főmunkatárs

Meghívott

Hozzászóló

Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt
Dr. Pintér Sándor belügyminiszter-jelölt

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 10 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz), a bizottság alelnöke, a továbbiakban ELNÖK: Szeretettel és tisztelettel köszöntöm a mai bizottsági ülésünkön résztvevőket. Külön Tisztelettel köszöntöm Csák János miniszterjelölt urat a mai bizottsági meghallgatáson, és egyben köszöntöm új képviselőtársainkat is, akik most vesznek először részt a parlament törvényhozói munkájában.

Bejelentem, hogy a Népjóléti bizottság ülése határozatképes. Egy összeférhetlenségi okot még be kell jelentenem. Sebők Éva képviselőtársunk még nem szüntette meg az összeférhetlenséget, ezért ő részt vesz a bizottsági ülésen, de nem szavaz, és nem is szólhat hozzá.

Tisztelt Bizottság! Mielőtt megkezdénénk a napirendi pontjaink tárgyalását, kérdezem a tisztelt bizottságot hogy elfogadják-e az írásban kiküldött napirendi pontokat. *(Szavazás.)* Tizenegy igen, tehát a napirendi pontokat a Népjóléti bizottság egyhangúlag elfogadta.

Most szeretnék a tárgyalás rendjére vonatkozó ügyrendi javaslatot tenni. Szokásunkhoz híven javaslom, hogy a bizottság az első és a második napirendi pont tárgyalása során a bizottsági tagok, illetve a tanácskozási joggal rendelkező országgyűlési képviselők hozzászólásának időtartamát öt percben állapítsa meg.

A miniszterjelölti hozzászólásokra időkeret nem kerül meghatározásra. Ugyancsak javaslom, hogy az első és a második napirendi pont tárgyalását egyolvasatos vita keretében folytassa le a bizottság, tehát a miniszterjelöltek válaszadását követően további képviselői hozzászólásokra ne kerüljön sor. Ezt idáig is ilyen ügymenetben tettük meg.

Az ügyrendi javaslatról, tehát erről a bizottság vita nélkül dönt, és itt két szavazást rendelék el. *(Dr. Komáromi Zoltán: Nem lehet másik javaslatot tenni?)* Erről most szavazunk, utána lehet egy másik ügyrendi javaslatot tenni.

Itt most akkor elrendelem a szavazást az ügyrendi javaslatról. Elsőként kérdezem, hogy ki az, aki támogatja, hogy Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt meghallgatását a bizottság az általam javasolt tárgyalási rendben folytassa le! Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)* Tíz igen. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás.)* Három nem. Tartózkodás? *(Senki sem jelentkezik.)* Nem volt.

Megállapítom, hogy az ügyrendi javaslatot a bizottság elfogadta.

Kérdezem, hogy ki az, aki támogatja, hogy dr. Pintér Sándor belügyminiszterjelölt meghallgatását a bizottság az általam javasolt tárgyalási rendben folytassa le. Kérem, szavazzanak! Ki az, aki támogatja? *(Szavazás.)* Tíz igen. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás.)* Három nem. Tartózkodás nem volt.

A bizottság tehát elfogadta ezt az ügyrendi javaslatot.

Most kérdezem, hogy van-e egyéb ügyrendi javaslat. *(Jelzésre:)* Parancsoljon, alelnök úr!

Dr. Komáromi Zoltán ügyrendi javaslata

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Én eddig külsőként és hallgatóként voltam ilyen meghallgatásokon, de szinte kivétel nélkül mindegyiknél volt olyan, hogy amikor a miniszterjelölt válaszolt, abban olyan témák és kérdések kerültek elő, amire jó lett volna tisztázó kérdéseket feltenni. Ha tehát csak egy körben szólhat hozzá egy képviselő vagy egy bizottsági tag, és utána hangzik el valami a miniszterjelölt válaszában, ha erre nem tudunk rákérdezni vagy tisztázni, akkor szerintem úgy megyünk el, hogy nem mindent tudtunk elintézni. Tehát én az ötperces keretet úgy

szeretném megcsinálni, hogy az öt perc marad, de hogy valaki beoszthassa az öt percét úgy, hogy mondjuk maradjon egy perce egy tisztázó kérdésre. Mert szinte valamennyi miniszterjelölti meghallgatásnál, illetve amikor beszámoltak a miniszterek, akkor ez a szituáció előfordult.

ELNÖK: Köszönjük szépen. A két napirendi pont tárgyalására vonatkozó javaslatot elfogadtuk, tehát ezért alelnök úr javaslatát már nem teszem fel szavazásra. Köszönöm szépen. *(Dr. Komáromi Zoltán közbeszólására:)* Nem. Tehát megállapítottam, hogy a bizottság az ügyrendi javaslatot elfogadta.

És akkor most az első napirendi pont tárgyalása következik: Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása. A bizottság tagjai számára a tegnapi nap folyamán megküldésre kerültek az Országgyűlés Képviselői Információs Szolgálatától összeállított meghallgatási háttéranyagok, melyek a miniszterjelöltek életrajzát is tartalmazzák.

Az első napirendi pont tárgyalását megnyitom, és megadom a szót Csák János miniszterjelölt úrnak.

**Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)**

Csák János bevezetője

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt: Köszönöm. Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Képviselők! Nagy megtiszteltetés az ország házában önök előtt elmondani azt, hogy mi az, amit a következő négy évben - amennyiben a bizalmukkal megtisztelnek - a csapatommal együtt el kívánunk végezni.

Mivel ez egy új tárca és egy elég különleges portfólió - már a nevében is: kulturális és innovációs tárca -, ezért ha megengedik, néhány kép segítségével megvilágítanám, hogy mi az a gondolkodásmód, amivel nekivágunk ennek a négy évnek, amennyiben bizalmat szavaznak. *(Hozzászólását projektor segítségével szemlélteti.)*

Amikor a miniszterelnök úr a kormányt összeállította, akkor minden miniszternek elmondta, hogy mi az elképzelése azzal a tárccával. Ez a minisztérium két kérdéssel fog foglalkozni. Az egyik: a miértekkel; a másik: a hogyanokkal.

A miért maga a kultúra. Talán ismerik Churchillnek azt a mondását, amikor '41-ben Anglia belépett a háborúba és az '50-es évekig Angliában jegyrendszer volt, végül amerikai kölcsönökkel voltak képesek végigvinni a háborút, és '41-ben az egyik parlamenti képviselő egy parlamenti vitában azt mondta, hogy szerinte úgy lehetne pénzt csinálni vagy szerezni a háborús kiadásokra, hogy a kulturális kiadásokat visszavágják. Mire Churchill fölállt miniszterelnökként és azt mondta: Akkor minek vívjuk a háborút?

Először azt kell tudnunk, hogy miért teszünk dolgokat. Hogyha megnézi az ember nemcsak az elmúlt tizenkét év politikáját, hanem a '98-2002 közötti Fidesz-politikát is, akkor azt találja, hogy négy olyan horgonyra, emberi jóra törekszik a kormány és minden intézkedése mögött ez van, amelyek egyrészt az emberek számára a békét és biztonságot segítik elő; másrészt a kötődéseket - legyen az családi, baráti vagy a hazához vagy a nyugati civilizációhoz való kötődés -; a harmadik a gondoskodás, az, hogy minél több magabíró ember legyen, aki képes a családjáról és aztán a szeretteiről és szélesebb körről is gondoskodni; és végül az egyensúly.

Mert az, aki biztonságban van, akinek rendben vannak a kötődései és gondoskodni tud magáról, hogyha nem képes anélkül fölfogni, hogy irigykedjen vagy lenézzen másokat, ha nincs egyensúlyban, akkor nincs értelme az életnek. Én végignéztem és végig is éltem a Fidesz-kormányok döntéseit; bármely intézkedés erre a négy emberi jóra vezethető vissza. Ez az, amiért éljük az életünket. Ez egy emberkép, az, hogy mit miért csinálunk.

Ugyanakkor a ránk testálandó minisztériumban nemcsak a miértekkel foglalkozunk - mert az tekinthető lenne egy filozófiai kérdésnek, és akkor elmehetnék az egyetemre -, hanem a hogyanokkal is. A tárcámnál lévő funkciók gyakorlatilag ezt a négy emberi jót támogatják.

Az első, a legfontosabb - talán ma egy ilyen nemzetközi környezetben nem kell hangsúlyoznom - az ökológiai és geopolitikai helyzetünk. Ugyanis bármely országnak ez a tényező az, ami meghatározza a manőverezőképességét. Mezőgazdasági termelés, vízellátás, utak minősége, energiaellátás, talán nem is kell sorolnom.

Hozzám tartozik majd az innováció vagy a vállalkozásfejlesztés. Ha megnézzük az elmúlt ötszáz évben, tehát az ipari forradalom óta, de az elmúlt húsz évben - a Facebook például 2004-ben lépett a színpadra - ha megnézzük ezt a folyamatot, akkor azt látjuk, hogy a technológia, úgy tűnik, mint egy cunami, átcsap az emberek feje fölött. Itt, ebben a házban is nagyon sok vita folyik arról, hogy hogyan lehetne megzabolázni a túlzásait és a túlhajtásait ezeknek a médiáknak, politikai oldalaktól függetlenül.

Az én felfogásomban az innováció, a vállalkozásfejlesztés nem l'art pour l'art dolog, hanem mindazon dolgok, mindazon, ember által elvégzett módosítás a meglévő folyamatokon vagy a természetben, amelyek megkönnyítik az életünket, és nem tartoznak bele azok, amelyek rombolják az életünket, rombolják azokat az emberi jókat, amit ott fönt látunk: a kötődéseket, a gondoskodás képességét, az egyensúlyt és a békét és a biztonságot.

A másik ilyen tényező a társadalmi-gazdasági vonatkozás. Ez nálam a család portfólióban, a család-, ifjúság- és gyermekpolitikában testesül meg. Itt arról van szó, hogy az a társadalom, amely nem képes önmagát belülről újratermelni, az önmagáról állít ki bizonyítványt: a mindenkori felnőttek nem tartják olyan értékesnek és érdekesnek az életüket, hogy azt továbbadják. És akkor innen jönnek a problémák.

Látjuk a nyugati világban a fertilitási, termékenységi mutatókat. Nagyon el kell gondolkodnunk, hogy képesek vagyunk-e, és ha nem tudjuk a fönt látható miérteket meghatározni, akkor nem is leszünk képesek arra, hogy ezeket a társadalmi-gazdasági intézkedéseket tartalommal töltsük meg és el tudjuk magyarázni az embereknek.

Végül: az ember nem élhet ideálok nélkül. S az ideálokat a családban, az iskolában, az egyházainkban adjuk át. És igenis gondoskodni kell arról, hogy ezek az intézmények, amelyek generációkon túlnyúló módon, tehát nem csak röpke pille módon fenntartják, azok képesek legyenek ezt megtenni. Ugye, manapság - ezt önök jobban tudják, mint én -, egy csomó dolgot, hogy úgy mondjam, „outsourcolunk” a családokból.

Azt mondjuk, hogyha a nagymama távol van, akkor a gyerek óvodában, iskolában, és majd ők elvégzik a nevelést. Nem. Szükségünk van az olyan intézményekre, mint az egyházak, a kulturális intézetek, a sportlehetőségek, amelyekben azokat az értékeket, amelyeket kaptunk az őseinktől, tovább tudjuk adni.

Az én tárcámban tehát ez a két portfólió van: a miértek is és a hogyanok is. Az a feladatom, hogy amikor ma intézkedünk valamiről, mondjuk ha a minisztertársaimmal beszélgetek vagy amikor a csapattal beszélgetek, akkor tudjuk igazolni, hogy valahogy horgonyozódik az emberi jóban minden intézkedésünk. És azt tudom ígérni, hogy ezt megpróbáljuk úgy csinálni, hogy transzparens legyen, olyan célokat tűzünk

ki, amelyek mérhetőek, hogy amikor jövök ide évente vagy félévente önmagához beszámolni, akkor ugyanezt a táblát föl tudjam tenni, és azt tudjam mondani, hogy igen, megyünk előre és nem hátra.

Ez tulajdonképpen, amiről beszélek, nem a szűken értelmezett kulturális terület, ez maga a kultúra vagy másik szóval civilizáció. Azért használom mind a két szót, mert a kultúra azt jelenti, amikor együtt énekelünk és táncolunk. A civilizáció meg azt, amikor mi ülünk, mások táncolnak, és mások énekelnek.

Ez az az észjárás, ez az az elképzelés az emberről és az életről, aminek a képviselőjét és ennek a fenntartását a miniszterelnök úr ebben a kormányzatban rám bízta. De azért - bár úgy tűnik, hogy ez filozofikus - ennek vannak nagyon gyakorlati következményei, mégpedig az, hogy hogy fest a tárcsa. A tárcsámban van két terület: a család és a kulturális szféra. Megint hangsúlyozom: a kulturális szféra az nem maga a kultúra. Ahogy a köztársasági elnök asszony mondta, a kultúra az is, ahogy kitöltöm a bort, ahogy fölöltözöm, ahogy megfésülködöm, ahogy beszélek, ahogy tiszteletben tartom a másik ember méltóságát. A kulturális terület ennek csak egyik része.

Ugyanakkor ott vannak a hogyanok. Nekem a családról valamilyen módon úgy kell gondolkodnom - és mindig is így gondolkodtam -, hogy értékláncokban. Minden egyes megszülető gyermek egy értékvonálnak a kiindulópontja a családban, a képzésben; és van egy olyan rész, az előbb említettem ezeket az intézményeket, a spirituális, kulturális intézményeket; ezekbe egyébként beleértem az egyetemeket is. Ki kell tudni képezni azokat az embereket, akik tisztában vannak a miértekkel, és profik a hogyanokban.

Idetartozik a felsőoktatás, a szakképzés; egy jó szakmunkás, akár egy jó betanított munkás, aki mestere a munkájának, idetartozik az, hogy hogyan tudjuk a folyamatosan változó világban azokat az emberi jókat újraértékelni. Ez a tudomány világa. És innen csak egy ugrás, hogyha kilépünk a tudományból, az innováció és a vállalkozásfejlesztés.

Nekem az a feladatom, hogy egy olyan ökoszisztémát hozzak létre, ahol az egyetemeken meglévő tudás, az innovációs tudás, tehát a felsőoktatásban meglévő, a vállalkozásokban meglévő tudás és a tudományos életben meglévő tudás, valamilyen módon, valahogy keresztbetermékenyítse magát. Ez az az eset, amikor a hátrából 1+1+1 az 5 lehet.

Magyarország nagyon jól áll. Mivel része vagyok részben az akadémiai ökoszisztémának, részben az üzleti ökoszisztémának és a kulturális szcénának is, azt látom, hogy egyrészt rengeteg jó kezdeményezés volt az elmúlt tizenkét évben, rengeteg bajnok került ki, aki képes integrálni és együttműködni a többi területekkel. És azt kell hogy mondjam, hogy az én területemen, az államigazgatásban - az elődeimet beleértve - olyan profiktól tudom átvenni ezt a kormánykereket vagy ezeket a területeket, hogy van mire építenem.

Talán majd a részletes vitában szó esik róla, hogy micsoda források, micsoda pénzügyi források - EU-, hazai források - kerültek ezekre a területekre. Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy a következő négy év kemény lesz. Itt van az infláció, itt van az energiaár-növekedés, itt van általában a bizonytalanságok okán mindig negatív gazdasági várakozásokat keltő háború, tehát nincs abban illúzió, hogy itt az elmúlt időszakhoz képest, ha reálértékben meg tudjuk tartani ezeket a forrásokat, akkor már jól vagyunk.

De, hogy mondjam? A világot nem tudjuk megváltoztatni. Én azt látom, hogy a majd hozzám tartozó területeken hatékonyságjavítással, a teljesítmény mérésével és kikényszerítésével és egyszerűsítésekkel, azt hiszem, fogjuk tudni kezelni a problémákat. Arisztotelész azt mondta, hogy minden egyes cselekedetünk két részből áll: egy morális döntésből és egy gyakorlati döntésből.

A morális döntés, hogy mindig kell hogy a szemünk előtt lebegjen az a személy vagy személyek, akik miatt tesszük a dolgunkat. A másik pedig, hogy minden más eszköznek számít. A pénz eszköznek számít, az utak, minden más eszköz, amely a rendelkezésünkre áll.

Én az én közönségemnek az önök közvetítésével a magyar népet tartom: azokat a családokat, akik gyermeket nevelnek, azokat a tudósokat, akik kutatnak, azokat az üzletembereket, akik egy ökoszisztémát létre akarnak hozni és azokat a művészeket, akik amikor megfárad valaki, megvigasztalják vagy legalább egy kis nyugalmat nyújtanak neki.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. Ennyit szerettem volna bevezetésképpen mondani. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Miniszterjelölt úrnak köszönjük szépen az előterjesztését, előadását. Most pedig a bizottság tagjait kérdezem, hogy ki kíván hozzászólni, illetve kérdezni. *(Jelzésre:)* Dr. Mészáros Lajos képviselőtársam, parancsoljon!

Kérdések, hozzászólások

DR. MÉSZÁROS LAJOS (Fidesz): Tisztelt Alelnök Asszony! Tisztelt Népjóléti Bizottság! A miniszterjelölt úrtól szeretném megkérdezni, hogy hogyan értékeli azt a folyamatot, amit a Fidesz-KDNP-kormányok alatt tapasztalunk, hogy a népesedéspolitikára különös hangsúlyt fektettek.

A cél az volt, hogy minél több vágyott gyermek megszülessen, és ennek érdekében különböző intézkedéseket tettek. Ilyen például a családi otthonteremtési kedvezmény vagy például a különböző széles spektrumú családtámogatási rendszer. Ezzel rengeteg fiatalot élt, és ennek eredményei is voltak a születésszámban. Hogy gondolja miniszterjelölt úr ennek a folytatását? Mennyire támogatja ezt? Hogy gondolkozik erről? Ezt szeretném megkérdezni.

ELNÖK: Köszönjük szépen a kérdést. Most ellenzéki képviselőtársaim felé fordulok. Ki kíván hozzászólni, illetve kérdést feltenni? *(Jelzésre:)* Szabó Timea képviselő asszonynak adom meg a szót.

SZABÓ TIMEA (Párbeszéd): Köszönöm a szót, elnök asszony. Miniszter úrnak köszönjük a beszámolókat. Megmondom őszintén, hogy ez nekem olyan magasröptű volt és olyan absztrakciós szinten volt, hogy nem is biztos, hogy mindent tudtam követni ezen a ponton.

Ezért, hogyha lehet, néhány színtel lejjebb hoznám - jó? - a kérdéseket. Ha jól értem, akkor a családpolitika és ezzel együtt a demográfiai mutatók javítása is az egyik cél, illetve célja volt a kormánynak az elmúlt tizenkét évben is. Mindazonáltal ezen a területen nem sikerült nagy javulást elérni, hogyha az élveszületések számát nézzük az elmúlt tizenkét évben.

Azt látjuk, hogy 2008-ban 99 149 gyermek született Magyarországon, 2021-ben pedig 92 800. Nem hogy nem sikerült stagnálni ezeknek a számoknak, de még mindig kevesebb gyerek születik, mint a 2010-es kormányváltás előtt, ami azért nem tudja nem azt mutatni, hogy finoman szólva nem volt a legsikeresebb a kormány családpolitikája az elmúlt tizenkét évben, és hogy nem annyira sikerült ezt a gyermekvállalási kedvet a kellő mértékben növelni a magyar családoknál.

Egész konkrétan egy picit a filozófiai szintről lejjebb ereszkedve közénk: mik miniszter úr konkrét javaslatai vagy tervei azzal kapcsolatban, hogy ezen változtasson? Gondolok itt mondjuk a CSOK átalakítására, ami mondjuk semmi mást nem szolgált

az elmúlt tizenkét évben, mint azt, hogy elképesztően megnövelte az ingatlanárakat, és megnövelte a fiatalok lakáshoz jutását.

És ha már itt erről beszélünk, akkor a lakhatási válságról is, ha miniszter úr néhány szót tudna ejteni. Látjuk azt, hogy 2017-hez képest Budapesten 31 százalékkal emelkedtek az ingatlanárak. 2010-ben egy új építésű ház négyzetméterenkénti átlagára 282 ezer forint volt, 2021-ben pedig 722 ezer forint. Tehát ezért látjuk, hogy itt jelentős áremelkedés történt, és ezzel a nehézségek is emelkedtek vagy nőttek, mondjuk egy fiatal pár lakáshoz jutását illetően.

A gyermekszegénység területéről pedig azt szeretném kérdezni, hogy ha jól értem, akkor a gyermekjólét is miniszter úrhoz tartozik. Ez egy meglehetősen eklektikus portfólió, amit még én próbálok megfejteni, egyelőre kevés sikerrel. *(Közbeszólás a kormánypárti oldalról: Majd elküldöm.)* Látom, köszönöm, nem azzal van a baj, tehát olvasni tudok, csak még az értelmezéssel vannak - de biztos csak az én fejemben - problémák.

Szóval a gyermekszegénység kérdésében szintén itt a gyermekvállalási kedvhez hasonlóan azért nem sikerült a V4-országokhoz képest olyan jó eredményeket elérni, mint a kormány azt egyrészt szereti hangsúlyozni, másrészt meg vár. Ha tehát megnézzük, Csehországban a szegénységnek kitett gyermekek aránya 13,2 százalék, Lengyelországban 17,2 százalék, Magyarországon viszont 24 százalék. Tehát mit tervez konkrétan mondjuk miniszter úr annak érdekében, hogy csökkentse a gyermekszegénységet? Ez azt jelenti, hogy Magyarországon minden negyedik gyermek vagy szegénységben él, vagy ki van téve a szegénység kockázatának. Egyelőre most ennyi. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Most kormánypárti képviselőtársaimhoz fordulok. *(Jelzésre:)* Nagy Bálint képviselőtársamnak adom meg a szót.

NAGY BÁLINT (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Engedjék meg, hogy én azzal kezdjem, hogy hallottam Szabó Timeát; nekem egészen más a tapasztalatom.

Én Zala megye 2. számú választókerületének vagyok a választókerületi elnöke. Ez egy száz települést magában foglaló választókerület, és én pont az ellenkezőjét látom. Én azt látom, hogy a néhány tíz fős településektől a több tízezer fős településekig megújultak az ingatlanok, nő a gyermekvállalási kedv *(Szabó Timea közbeszól.)*; látom azt, hogy a legkisebb falvakban - látom a legkisebb falvakat, ismerem, járom a településeket, úgyhogy látom - nő a gyermekvállalási kedv.

Látom azt, hogy a legkisebb településeken élő emberek is visszakapták a jövőképeket, és a kérdésem pont ezzel kapcsolatban az lenne miniszterjelölt úrhoz, hogy én azt tapasztaltam, hogy a fiatalok körében az otthontámogatási intézkedésekről, amelyeket az elmúlt időszakban a kormány bevezetett, én nagyon jó visszajelzéseket kaptam a választókerületem lakóitól, és ezzel kapcsolatban szeretném kérdezni egyrészt azt miniszterjelölt úrtól, hogy neki mi a véleménye, mi az észrevétele ezzel kapcsolatban.

Illetve ehhez kapcsolódóan amit én tapasztaltam, hogy a 25 év alatti fiataloknál az adómentességről nagyon jó visszajelzések érkeztek; nálunk különböző ifjúsági kerekasztalok, ifjúsági egyesületek működnek Keszthelyen is, és nagyon jó visszajelzések jöttek ezzel kapcsolatban.

Itt szintén az lenne a kérdésem a miniszterjelölt úrhoz, hogy ezzel kapcsolatban milyen elképzelései vannak, illetve mi az ő tapasztalata, véleménye ebben a témában. Köszönöm szépen a választát.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ellenzéki képviselőtársaim közül? *(Jelzésre:)* Alelnök úr, Komáromi Zoltán, parancsoljon!

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Ez a tegnap, a kormánypárti képviselők által elfogadott minisztériumi struktúra az én eddigi tapasztalatom szerint borzalmasan bonyolulttá tesz bizonyos határterületi együttműködések, bár mondjuk az egészet áttekintve az tűnik ki, hogy a Belügyminisztériumnak és a Kulturális és Innovációs Minisztériumnak van a legtöbb ilyen közös területe.

De ezzel kapcsolatban tennék föl néhány olyan kérdést, hogy az ön programja, az ön csapata milyen garanciákat tud adni arra, hogy az ilyen módon szétterített területek együttműködése zavartalanul fog menni, illetőleg ez a szerkezet jobba fogja tenni ezeken a területeken eddig tapasztalható munkát. És inkább az eredményre lennék kíváncsi.

Néhány konkrét dolgot szeretnék kérdezni. Egyrészt a felsőoktatás az önök portfóliójába tartozik és az egészségügyi felsőoktatás is idetartozik. Viszont az egészségügyi szakemberek képzésének a középfokú irányítása a Belügyminisztériumhoz tartozik.

Ha ez a három terület - tehát az egészségügy működése, működtetése és fejlesztése, a középfokú szakemberképzés és felsőfokú szakemberképzés - valamilyen módon nem lesz összehangolva, akkor tulajdonképpen nem fogjuk tudni megoldani azt a humánerőforrás-problémát, ami az elmúlt, mondjuk tizenöt évben egyre jobban szembetűnt, és tulajdonképpen az egészségügyi ellátásnak ma már konkrét fizikai és szakmai gátját jelenti.

Ami még ugyanilyen határterület, hogy a családpolitika és a szociálpolitika kettéválasztásának szeretném tudni, hogy miniszterjelölt úr milyen értelmét vagy előnyét látja, mert számomra ez most egy kicsit érthetetlen. Illetve azt szeretném megkérdezni, hogy milyen garanciát ígér arra vonatkozóan, hogy a minisztérium nevében megnevezett kulturális és innovációs terület mögött ez a terület nem fog lemaradni, nem fog háttérbe szorulni, és ugyanez a kérdés nemcsak a családpolitikáról, hanem a felsőoktatásról is, ami, ugye, egy ország jövőjének meghatározó része.

És amennyiben itt a felsőoktatást és a szakképzést nézzük, az elmúlt években nem lehetett nem észrevenni, hogy a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara elnöke, Parragh úr mennyire hangsúlyozottan prezentálta a szakképzés prioritását a felsőoktatás felett.

Kíváncsi vagyok, hogy most, hogy ez a terület így jött össze, hogy gyakorlatilag egy minisztériumon belül lesz a felsőoktatás és a szakképzés is, a felsőoktatás pozíciói milyen módon fognak változni. Tehát a parraghi irányba, vagy pedig miniszterjelölt úrnak van egy speciális iránya, és ennek is a garanciális elemeire lennék kíváncsi. Egyelőre ennyi.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. *(Jelzésre:)* Kovács Sándor alelnök úré a szó.

KOVÁCS SÁNDOR (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Tisztelt Bizottság! Azt gondolom, először is Szabó Timeának kell hogy reagáljak a mondandójára, mert semmit nem változott a csúsztatások terén.

Úgy látszik, hogy az a feltételezett amerikai kiképzés rendesen beivódott a gondolatmenetébe és az értelmezési körébe is, önnel, kedves, igen... *(Szabó Timea közbeszól.)* ... és az a fajta hazugságcunami, amit akár a Korózs-féle videóval kezdett, akár a hajléktalanképekről folytatott, az pontosan beleillik önnek ebbe a portfóliójába.

A miniszteri meghallgatással kapcsolatban feltett kérdésekre próbálok rávilágítani, hogy önnek egy torz képe van a magyar társadalomról! Önnek egy olyan szociálpolitika és szegénységpolitika van a fejében, ami nem egyezik meg az igazsággal! *(Szabó Timea többször közbeszól.)* Önben egy liberális, egy másik fajta szegénységpolitika van a fejében, akár gyermekvédelemmel kapcsolatban is. *(Szabó Timea folyamatosan közbeszól.)*

Ez torz az én nézetem szerint, és engedje meg, hogy ezzel kapcsolatban miniszterjelölt úrnak feltegyem a kérdést, hogy az elmúlt időszakban tapasztalt politikát - amelyek a magyar kormány által tett intézkedések, amelyek a foglalkoztatáspolitikával összefüggő bölcsődei neveléssel kezdődnek; a gyerekek születésétől az egészséges és a beteg gyerek gondozásával folytatódnak; egészen pontosan saját tapasztalatból a cukorbetegség gondozásával kapcsolatban a gyermekvédelmi feladatokat - hogyan képzelel el? Folytatja-e azt a fajta gyermekvédelmi stratégiát, amely megakadályozza, hogy a gyermekeink torz képet kapjanak a Timea és a hasonló gondolkodású liberális emberek világnézetéről? Köszönöm szépen. *(Szabó Timea: Ezek KSH-adatok!)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Kérdezem ellenzéki képviselőtársamat, Varga Ferenc urat, hogy kíván-e kérdést feltenni. *(Jelzésre:)* Nem. Köszönöm szépen. *(Jelzésre:)* Sztojka Attila képviselőtársam, parancsoljon!

SZTOJKA ATTILA (Fidesz): Köszönöm, elnök asszony, a szót. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Mielőtt a kérdésemet föltenném, egy-két dolgot szeretnék más aspektusba helyezni Szabó Timea vonatkozásában.

Annál is inkább, mert amikor az ingatlanárak növekedéséről beszél, az is nagyon fontos, hogy ha a gazdasági részét megnézzük, akkor a kereslet is indikálhat sok esetben egy ingatlanár-növekedést. És a kereslet azt mutatja, hogy egy jó gazdaságról beszélhetünk. Nem kérdés, és nem lehet kérdés, hogy egy jó gazdaságnál a kereslet az növekedést is fog kiváltani. *(Szabó Timea közbeszól.)*

Nyilván erről sokat lehet vitatkozni, de talán a szempont és az a szemlélet, amelyben ön él és mondjuk ahogy mi látjuk az országot, az érthető módon különbözik, de az emberek jóléte ebből a szempontból pedig megkérdőjelezhetetlen.

Amikor gyermekszegénység elleni küzdelemről beszélünk, akkor azt látni kell, hogy 2010 előtt ebben az országban mi történt és mi zajlott. Sok esetben a szembenállás volt tapasztalható, és azon túl, hogy egy nagyon komoly gazdasági problémahalmazzal küzdött az ország, azzal is szembesült, hogy az emberek egymással szembe kerültek, és ez kőkeményen egy társadalmi megosztottságot is eredményezett.

Én ezért is rendkívül örülök, amikor a miniszterjelölt úr azt mondja, hogy egy morális közösséget kell építeni, ugyanis 2010 előtt a magyar állam, Magyarország egy nagyon komoly gazdasági válság mellett egy morális válsággal is küzdött. 2010 óta a gazdasági válság leküzdése, egy nagyon komoly morális építkezés, nemzetegyesítési folyamatok tömkelege is elindulhatott.

Végezetül pedig Komáromi alelnök úrnak szeretném egy kicsit pontosítani a hozzászólását, amikor az a kérdés, hogy a családpolitika és a szociálpolitika különválasztása. Nagyon fontos, hogy azt is megnézzük, hogy az elmúlt tizenkét év eredményei mit hoztak ezzel a fajta kormányzati struktúrával. Ebből egyértelműen az látszott, hogy mind a családpolitika, mind a szociálpolitika területén számottevő változásokat hoztunk.

Az talán vitathatatlan, hogy az elmúlt tíz évben közel egymillióval csökkent a szegénységben élők száma. Bár talán nem a miniszterjelölt úr portfóliójának szoros része ez a szegénység elleni küzdelem, de mégis idekíváncozik, hogy az ember elmondja

azt, hogy egymillió fővel csökkent a szegénységben élők száma Magyarországon. Ahogy az is számottevő, hogy a szegénységgel párhuzamosan - ha csak a roma adatokat nézzük - 50 százalékkal nőtt a romák foglalkoztatása is, akik az egyik leginkább sújtott rétegnek tekinthetők a szegénységben.

Szóval én azt gondolom, és ha még családpolitikáról beszélhetünk, akkor ez a fajta otthonteremtési támogatás önmagáért beszél. Egyre többen veszik igénybe, és ennek komoly gazdaságfejlesztési hatása van, és gazdasági lendületet is adott ez az egész intézkedés.

Ugyanakkor inkább az én kérdésem azokra a tehetségekre irányulna, akik nagyon fontosak a jövő szempontjából. Ebből a szempontból érdekelné engem, hogy miniszterjelölt úr hogy látja a magyar állam által indított tehetségprogramoknak a folytatását, és erről tudna-e nekünk bővebb információt adni? Köszönöm szépen a szót.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselőtársam. *(Jelzésre:)* Nacsa Lőrinc alelnök úré a szó.

NACSA LŐRINC (KDNP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Köszönjük szépen az előadást. Én örültem, hogy magasabb szinten is beszélhetünk ezekről a kérdésekről, a mögötte lévő akár morális, akár filozofikus alapokról, hiszen ha nem tiszták ezek az alapok, akkor hogyan vágunk neki a munkának, és hogyan történik meg a következő időszakban a konkrét szakpolitikai döntések véghezvitele?

Én - Szabó képviselő asszonnyal ellentétben - örültem annak, hogy magasabb röptű vitát és gondolatokat is hallhattunk. Miniszterjelölt úr, engedje meg, hogy mielőtt rátérnék a kérdésre, reagáljak Szabó Timea képviselő asszony mondataira. Ön még sokszor lesz a vendégünk ebben a bizottságban, ideje megszokni, hogy ahogy az előző ciklusban, úgy most is tele van csúsztatásokkal minden egyes hozzászólása. *(Szabó Timea többször közbeszól.)*

Az elmúlt időszakban az egész Európai Unióban nálunk nőtt leginkább a termékenységi ráta, tisztelt képviselő asszony. Nem azt mondom, hogy ott vagyunk, ahol kellene, nem azt mondom, hogy mindent elértünk, de óriási sikereket könyvelhetünk el a magyar családokkal közösen. Szerintem ez egy nagyon fontos dolog, és az is igaz, hogy az egész Európai Unióban ezer főre vetítve nálunk a legmagasabb a házasságkötések száma, ami örömteli adat, és szintén azt gondolom, hogy ez egy olyan folyamat, amit tovább kell erősíteni.

A magyar családpolitikának látszanak az eredményei, jók az eredményei, de nem szabad itt megállni. És én ezt kérném először is miniszter úrtól, hogy ne álljunk meg itt, hiszen tudjuk, hogy a kívánt, mondjuk 2-2,1-es termékenységi rátától még azért messze vagyunk, sok lépést tettünk afelé, nálunk növekedett a termékenységi ráta legjobban az Unióban, de még nem vagyunk ott, ahol szeretnénk.

Ha már Komáromi képviselő úr is kiterjesztően értelmezte a bizottsági hatáskört, mert felsőoktatást, kultúrát, egészségügyet is kicsit idehozott, ami bár - a felsőoktatás - nem kifejezetten a szakbizottságunk témája, de mégiscsak fontos, én a fiatal vállalkozók helyzetét szeretném a miniszter úr figyelmébe ajánlani. Fontos lenne olyan programok továbbvitele, illetve új programok elindítása, ahol a fiatalokat is be tudjuk vonni a vállalkozói szférába, hogy akár már a gimnáziumokban vagy a szakiskolákban elkezdni azoknak a működési modelleknek, üzleti modelleknek a tanítását, amely ráveszi őket, hogy álljanak a saját lábukra, és vállalkozzanak.

A családügyekkel, családpolitikával kapcsolatban pedig az lenne a kérdésem, egyrészt megköszönve annak a csapatnak a munkáját, aki eddig a családpolitikát végezte, kiváló emberek dolgoztak rajta, most is látom ön mögött Beneda államtitkár

urat és a többieket, ha körbenézek a teremben, akkor látom, hogy miniszter úr is jó csapattal vág neki a következő időszaknak.

Két kérdésem lenne. Az egyik, hogy a fiatalok ügye, az ifjúságügy is ide fog-e tartozni, ilyen módon, és itt mik az elképzelések. Nyilván egy ifjúságpolitika akkor jó, ha azt nem a minisztériumi szobából csinálják, hanem a terepről. Szerintem ez egy fontos gondolat, és ebben érdemes így nekivágni a következő négy évnek.

A családpolitikában pedig az, hogy nagyon sok területet érint a családpolitika, és nagyon sok minisztériummal kell együttműködni ennek érdekében akár csak a szociális területtel, amivel sok kapcsolata van a családügynek, akár például a Magyar Falu program, hiszen látjuk, hogy számos család jutott olyan házakhoz falvakban, ahol korábban azt a házat senki nem használta, eladhatatlan volt, most felújították, elkezdődött valami, visszaköltözött az élet. Nagyon sok településen megfordult a népességfogyás üteme - kis falvakban -, ez szerintem örömteli.

Tehát látjuk, hogy sok-sok határterület van, sok-sok összekapcsolódás van, és szerintem fontos - és ezért tetszett nagyon, amikor miniszter úr azt mondta, hogy az egyszerűsítés, a bürokráciacsökkentés az egyik fő feladat -, mert ezeknek a területeknek az együttműködéséből inkább a szinergiát érdemes kinyerni, és nem az aktákban elhavazódni és elhalmozódni. Úgyhogy szerintem fontos, hogy ezek az együttműködési pontok megszülessenek a többi területekkel, és én is azt kérdezném, amit képviselőtársaim, hogy a következő időszakban a családtámogatásokban a családpolitikában, az életvédő szervezetek támogatásában várhatunk-e majd továbblépést. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Pesti Imre képviselőtársunké a szó.

DR. PESTI IMRE (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Egyszerre van könnyű és nehéz helyzetben a minisztérium, és így természetesen ön is.

Könnyű helyzetben van; ahogy Szabó Timea a 2010 előtti időszakra utalt vissza, ahhoz képest 2010 után, az Orbán-kormány idején rendkívül jelentős változások és előrelépések történtek a családpolitika területén. Ne felejtjük el, hogy 2010 előtt csökkent a gyes, csökkent a gyed, a családtámogatások, minden téren leépülés volt. Ehhez képest valóban könnyű helyzetben van, mert Magyarország előre megy továbbra is, és nem hátra.

Ha azonban azzal kell összevetni az elkövetkező évek programját, hogy mi történt mostanáig 2010 óta: nagyon-nagyon sok előrelépés. A magyar családpolitikára felfigyeltek szerte a világban, a nyugati országok, Franciaország, az Egyesült Államok, és példaként tekintenek ránk. Nagyon jelentős előrelépés történt, és az egyik kérdés majd az lesz, hogy hova tovább? Merre lehet még ebből tovább-, előrelépni, és mennyire lehet majd ezt a világ számára is bemutatni mint példát.

Nagyon fontos, hogy ebben a bizottságban, de mindenekelőtt a parlamentben korrekt számokkal operáljunk, ne legyen olyan, hogy kiragadok két számot, és azt összevetem, mint ahogy ezt képviselőtársam megtette. Jelzem, hogy talán a CIA is fog majd változtatni a programján és üzenetein. *(Szabó Timea közbeszól. - Az ellenzéki képviselők háta mögött ülő ellenzéki szakértők nevetnek.)* Úgyhogy tisztelettel kérem, hogy figyeljen oda, figyeljünk oda, hogy mit mondunk, hiszen a termékenységi ráta... *(Szabó Timea többször közbeszól.)* Bocsánat, nem a piacon vagyunk! Úgy szokott lenni, hogy megnyomunk egy gombot, és aztán majd meg lehet szólalni.

Tehát visszatérve: a termékenységi ráta folyamatosan növekedett Magyarországon, és ezt mindenki egyértelműen látja, és el is ismeri. *(Szabó Timea folyamatosan közbeszól.)*

Két fontos kérdést még feltennék. Az egyik a tehetséggondozásra vonatkozik. Nagyon sok tehetség található akár az elitiskolákban, és akár a roma fiatalok között is. Hogyan történik majd meg, vagy hogyan gondolja majd ezek kiválasztását és támogatását? A tehetségek lesznek azok, akik a legtöbbet fogják hozzátenni a magyar gazdasághoz.

És akkor megismétlem még egyszer a kérdést, amit már korábban elmondtam, hogy hol lát még előrelépést a rendkívül sikeres családpolitikában, amit folytatott a magyar kormányzat az elmúlt tizenkét évben? Köszönöm szépen. És nagy-nagy tisztelettel köszönöm a bemutatkozó előadást is.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tapolczai Gergely képviselőtársunknak adom meg a szót.

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz): *(Felszólalását jelnyelvi tolmácsolás kíséri.)* Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Én is köszönöm szépen miniszterjelölt úrnak az előadását. Legalább láttuk, hogy milyen alapelvek alapján, milyen támpontok mentén képzeli el a minisztérium következő négyéves munkáját, és láthatóan olyan a víziója, amire jól fel tudja építeni a következő négy év munkáját és politikáját.

Én néhány intézkedést szeretnék kiemelni az elmúlt tizenkét évből, ami elősegítette a fogyatékossgal élő gyermekek és az őket nevelő családok életét, illetve a fogyatékos fiatal személyek önálló életvitelét. Ilyen volt például az otthonfelújítási támogatás, ahol a jogosultak köre kibővítésre került annak érdekében, hogy ne csak a mozgáskorlátozott személyek férjenek hozzá ehhez a támogatási formához, hanem a többi fogyatékossgai típus képviselői is: hallássérültek, látássérültek, autisták, stb. A lényeg az volt, hogy minél szélesebb körben tudjuk biztosítani az akadálymentes életvitelt a saját lakásukban.

Ilyen volt például, hogy a fogyatékos gyermekeket nevelő szülők pluszszabadságra váltak jogosulttá, tehát így megteremtődött a lehetőség, hogy a fogyatékossgal kapcsolatos ügyeket tudják pluszszabadságuk alatt intézni, segítve ezzel az életvitelüket. Illetve a fogyatékos személyek adókedvezménye is ilyen intézkedés volt.

Van egy pont, ahol látok egy kapcsolódási pontot a család és az innováció területe között. Az elmúlt években olyan nagy projektek indultak útjára, melyek nagymértékben elősegítették a fogyatékossgal élő személyek, illetve az őket nevelő családok életét, életvitelét. Elsősorban az infokommunikációs akadálymentesítésről szóltak ezek a projektek különböző fogyatékossgai ágak tekintetében. Említhetnénk a videoalapú jelnyelvitolmács-szolgáltatást vagy az interneten keresztüli, autistákat segítő applikációt, és még sorolhatnám. Ez egy négy milliárd forint értékű projekt útján valósult meg. Tehát olyan innováció volt ez is például, ami Európában egyedülálló, és példát mutatott a többi országban fogyatékossgal élők területével foglalkozók számára is.

Ezzel kapcsolatban szeretném a figyelmébe ajánlani, illetve kérdezni, hogy a következő négy évben az innováció területén érdemes odafigyelni erre a területre is, mert a technológia olyan mértékben fejlődik, hogy négy év alatt érdemes ezzel foglalkozni, bővíteni ezt a területet.

A korábbi intézkedések kapcsán pedig kérdezem, hogy látja-e a továbblépési lehetőséget, van-e olyan elképzelés, ami ezek bővítését, fejlesztését segíti? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. *(Jelzésre:)* Varga Ferenc képviselőtársunké a szó.

VARGA FERENC (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én is csatlakoznék azon képviselőtársaimhoz, akik a családtámogatási rendszerrel kapcsolatban kérdezik a miniszterjelölt urat, és Sztojka Attila képviselőtársam említette, az én szívügyemet hozta elő, a hazai cigányságot és annak a helyzetét, miszerint 50 százalékkal nőtt a foglalkoztatottság a hazai cigányság tekintetében.

Én ezt aláírom, képviselő úr, azt azonban hozzá kell tenni, hogy ezt nagyban a közmunkaprogram elindítása segítette, azonban a Fidesz jelenlegi családtámogatási rendszere inkább a középréteget célozza meg. Tehát közmunkásként mondjuk egy CSOK-támogatást nagyon nehéz igénybe venni.

Pontosan ezért a kérdésem az lenne, hogy tervezik-e a családtámogatási rendszer olyan szintű kiterjesztését, ami a társadalom alsóbb rétegeihez is szól. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük szépen. *(Jelzésre:)* Kovács József alelnök úré a szó.

DR. KOVÁCS JÓZSEF (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Nagyon röviden három kérdést próbálok föltenni.

Az egyik, hogy nagyon sok szó esett ma már a családtámogatások rendszeréről. Azért itt nagyon fontosak a GDP-arányos összegek is, mert ugye, '10-20 között 5 százalékra emelkedett a GDP-arány a családtámogatások tekintetében. Ebben az évben konkrétan 6,5 százalék.

Említette miniszterjelölt úr azt, hogy nagyon nehéz időszak előtt állunk a bennünket körbe vevő problémák miatt. Esett-e arról szó az egyeztetések kapcsán, hogy ezt a rendkívül magas GDP-részesedést milyen körülmények között sikerül esetleg megtartani? Mert a rendszer nagyon jól működik, de ez egy olyan mértékű támogatás, amely nagyon nagy ágazatoknak a GDP-arányát eléri, sőt, meg is haladja.

A másik kérdés sokkal inkább nem általános jellegű, ez a táboroztatása főleg a hátrányos helyzetű gyermekeknek. A gyermektáborokra, az Erzsébet-táborokra gondolok, hogy ott várhatók-e fejlesztések. Nagyon sok helyen vannak Erzsébet-táborok, de Zánka ebben kiemelt helyet foglal el, és ott is tudomásom szerint vannak folyamatos fejlesztések.

A családtámogatásoknál van egy nagyon neuralgikus pont, legalábbis a képviselői munkában én ezzel szembesültem: az egyszülős családok kérdése. Mert sajnos van ilyen, hogy vagy az édesapa vagy az édesanya egyedül egy vagy több gyermeket kényszerül nevelni. Természetesen nem kényszerül, de a sors így alakította az életét, és az egyszülős családok támogatása valamelyest és egészében elmarad bizonyos értelemben a klasszikus családmodellhez képest. Ebben tervez-e a tárca valamilyen változtatás az egyszülős családok támogatása érdekében? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Én is szeretném megköszönni az előadását. *(Jelzésre:)* Elnézést kérek, szokásunktól eltérően alelnök úr még egyszer jelentkezett. Parancsoljon!

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Bocsánat, nem töltöttem ki az öt percet, és jól is tettem, mert két képviselőtársam is megszólított, és erről eszembe jutott néhány dolog.

Egy; ez konkrét. Néhány évvel, azt hiszem két évvel ezelőtt az egészségügyi szakközépiskoláknak a szakmai irányítását az orvosi egyetemekhez kapcsolták. Mi lesz ennek a jövője? Ez az első kérdésem.

A másik, hogy milyen kapcsolatot tervez miniszterjelölt úr az egyetemek fölé helyezett alapítványi kuratóriumokkal, különösen abban a tekintetben, hogyha az állami, kormányzati fejlesztések, bizonyos programok jönnek, akkor mi módon fogja biztosítani vagy tudja biztosítani, garantálni, hogy ezek a kuratóriumok abba az irányba fogják szintén a tevékenységüket végezni?

És a családpolitikához összesen annyi, hogy mi a véleménye arról, hogy évek óta befagyott a családi pótlék összege? Illetőleg a gyermeknevelés, gyermekgondozás körébe tartozó, kizárólagosan arra használható eszközöknek, tárgyaknak, termékeknek változatlanul a maximális, 27 százalékos áfája van. Ezen lehet-e valami módon segíteni, főleg a szegényebb családoknál? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Kérdezem a bizottság tagjait, hogy kíván-e még valaki hozzászólni. *(Senki sem jelentkezik.)* Ha nem, akkor megköszöném miniszterjelölt úr előadását, és a magam részéről szeretném megköszönni azt is, hogy megfogalmazta itt előttünk a feladatát, a küldetését és az értékrendet, hogy mi alapján kíván dolgozni és politizálni.

Azt a kérdést szeretném még hozzáfűzni, hogy nekünk 2010 óta és azt megelőzően is nagyon fontos értékrendünk volt a családok támogatása és a családpolitikában való gondolkodás. Csak megjegyezném, hogy az is fontos számunkra, hogy elkülönítsük, hogy a szociálpolitika és a családpolitika nem ugyanaz.

Az országgyűlési választásokkal egy időben volt Magyarországon népszavazás is. Nagyon sokan részt vettek a népszavazáson is. Egy olyan alapértékünket fogalmaztuk meg ezekben a kérdésekben, amely többek között arról szól, hogy a gyermekek nevelése, a gyermekek szexuális nevelése a szülőkre tartozik. Ebbe más nem szólhat bele.

Szeretném megkérdezni miniszterjelölt urat - miután nagyon éles vita volt ebben a tekintetben, és látszik, hogy Európában határozottan elkülönül két értékrend - , hogy hogyan viszonyul ehhez miniszterjelölt úr, és tudja-e támogatni miniszterként ennek az értékrendnek a megvalósulását. Köszönöm szépen. Megadom önnek a szót.

Csák János válaszai

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt: Köszönöm szépen a figyelmet és a kérdéseket is. Amikor készültem erre a meghallgatásra, akkor én is ugyanezeket a kérdéseket rágtam át, meg még ezer másikat.

Óriási érték van a kezünkben. Ezt az országot megtartották itt az őseink 1100 évig, és mi nem lehetünk méltatlanok hozzájuk, ezért nagyon örülök a konkrét kérdéseknek is, bár én foglalkozom filozófiával, de reálpolitikus vagyok. Reáltényekre hagyatkozó politikus, és tudom, hogy úgy tudunk egyről a kettőre jutni. Akkor végigmennék konkrétan a kérdéseken, nem tudom, mennyi időm van.

ELNÖK: Miniszterjelölt úrnak nincs időkerete, tehát várjuk a választ.

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt: Jó. De azért igyekszem gyors lenni. A népesedéspolitika: én szociológus és statisztikus is vagyok a tanulmányaim alapján, és mindig a trendeket figyelem. 2010 óta – egyértelműen - az Európai Unióban, de világszinten is a magyar termékenységi mutatók nőttek a

legerősebb mértékben. Akkor az Európai Unió végén jártunk, most pedig harmadikok vagyunk, és a görbénk meredeksége meghaladja bármelyik másik országét.

Dolgoztam a Statisztikai Hivatalban is, és megnéztem, hogy 2010-ben született kilencvenezer gyermek - 90 335 -, 2021-ben pedig 93 000. Figyelembe kell venni azt, hogy a szülőképes korú nők száma jelentősen csökkent. Tehát sokkal kevesebb nő szüli meg ezeket a gyermekeket, és ez azért fontos, mert a gyermekvállalási kedv fokozása és az amellet való asszisztálás volt az állam célja, és ez, szerintem bejött. Ha megnézzük a részletes adatokat, sokkal többen vállalnak harmadik gyermeket, mint korábban. Ez nagy dolog, mert az a közösségépítés, amiről beszéltünk - meg amiről én is beszéltem -, az a családban történik.

Ha ezt a trendvonalat tehát meredekebben tudjuk tartani, a növekedési trendvonalat, mint Európáé, akkor szerintem nagyon jó úton járunk, bár az igaz, amit Nacsa képviselő úr említett, hogy a 2-2,1-es termékenységi mutató elérését én nem látom reálisnak sehol a nyugati civilizációban.

Ami fontos, hogy a kormány nem akar a családok helyett dönteni. A kormány nem akarja megmondani a családoknak, hogy hogyan éljenek, de abban tud segíteni, hogy tartalommal tölthessék ki az életüket. Ezért áll össze a magyar családtámogatási rendszer egyrészt lakhatási, másrészt szolgáltatási, harmadrészt készpénzből álló dolgokból. Például a szolgáltatásba én beleszámolom a rezsicsökkentést is vagy beleszámolom a bölcsődei ellátást. Tehát olyan infrastruktúrát létrehozni, hogy azok a családok magabíró emberekként aztán valóban tartalmasan tudják fölnevelni a gyerekeket, akik képesek az értékrendszerünknek megfelelően a társadalom hasznos tagjai lenni. Én igyekszem a jó példával elől járni: négy gyermekem van, jön a hatodik unokám, és nekem bejött.

Az ingatlanár-növekedésről: úgy érdemes ezen gondolkodni, hogy szélesebben. Amikor azt mondjuk, hogy a magyar népességnek az egy főre jutó GDP-je 65-70 százalékán van most az Európai Uniónak, amikor azt mondjuk, hogy hol van a minimálbér és ezt növeljük, akkor nem teszünk mást, mint megpróbáljuk elősegíteni, hogy a magabíró emberek száma növekedjék Budapesten. Amikor növekednek az ingatlanárak, az persze, okoz egyik oldalon gondot, de azt jelenti, hogy a családok vagyona növekszik.

Magyarországon hagyományosan a lakás, a ház volt az, ami a megtakarítási formát is jelentette és a biztonságot is. Nyugat-Európában, az Európai Unióban nagyjából 70 százalék a lakástulajdon a népességben. Magyarországon ez 90 százalék fölött van, egyetlen ország van fölöttünk, Románia, ott 97 százalék. Nem is tudom, hogy ez hogy létezik, de mindenesetre így van.

Egyetértek azzal, hogy érdemes elgondolkodni azon, hogy állami lakásépítések legyenek, de én úgy látom, hogy a piacon van elég erő. Azok, akik családot alapítanak, kapnak annyi támogatást; és én arra fogok törekedni, hogy aki családot akar, annak legyen fedél is a feje fölött.

És annak kifejezetten örülök, hogy ha megnézzük, az elmúlt tizenkét évben a lakossági fogyasztás, nagyjából évi 5 százalékkal nőtt. Ugyanakkor a lakossági eladósodottság csökkent - annak ellenére, hogy hányan jutottak új lakáshoz, illetve hányan tudtak használt lakást venni -, és a lakossági megtakarítások a magyar történelemben soha nem látott mértékben növekedtek. Ez gazdasági csoda.

Képzeljék el! Csökken az adósság, nő a megtakarítás, és nő a vagyon közben és nő a fogyasztás. Tehát szerintem nagyon jó irányba megyünk, és meg kell nézni azokat a társadalmi rétegeket, ahol még rá kell segíteni. Vissza fogunk térni a roma és cigány honfitársaink kérdésére azonnal.

Valóban, a gyermekszegénység nem hozzám tartozik, de kiszélesíteném én ezt a problémát. Elhasznált kifejezés a társadalmi mobilitás, de én felelősséget érzek

azért - szó lesz a tehetséggondozásról meg egyébről -, hogy elősegítsük a társadalmi mobilitást. Jelenleg a felsőoktatási intézményeket illetően: a cigány népességből, a roma népességből csak 1 százalék az, aki egyetemet végzett. Egy százalék alatt van. Ez eléggé tragikus.

Azok a roma szakkollégiumok, amelyek létrejöttek, azt segítik elő, hogy a saját közösségük is képes legyen elfogadni azt, hogy valaki kiemelkedik. Hála istennek, nagyon sok olyan szakma van, ahol a roma származású vagy roma emberek képesek példát mutatni, hogy ki lehet emelkedni, és van értelme.

Én a Szent Ferenc Alapítvánnyal nagyon régen dolgozom, és ott az évek alatt a gyerekeknek legalább az egyharmada mindig roma volt, és látom az ő fejlődésüket, és mindenki megérdemli ezt. A magyar kormány például ezt a problémát ugyancsak nem maga akarja megoldani, hanem megnézte, hogy mely szervezetek azok, akik ezt jól csinálják. Vecsey Miklós alatt a Máltai Szeretetszolgálat fantasztikus munkát végez Somogyban, Baranyában, Borsodban, Szabolcsban annak érdekében, hogy nem az első nemzedék, de a második, harmadik nemzedék olyan teljes értékű, hozzáadott értéket termelő tagja lehessen a társadalomnak, hogy ő maga is tartalmas életet él.

A mélyszegénységet illetően: mondom, a szegénység nem hozzám tartozik, de az Európai Unióban nálunk csökkent leginkább a mélyszegénységben élők száma. Ez nem azt jelenti, hogy nem maradt probléma, hanem csak azt mondom, hogy az irány jó. A gyermekszegénység egyébként a szociális területhez tartozik.

Az otthonteremtés kapcsán: a kormányzat nem egyes intézkedésekben gondolkodik. A fiatalok otthonteremtési támogatása ugyanott van a polcon, mint ahol a huszonöt éven aluliak adókedvezménye. Tehát ahol csak az életvilágukban az állam tud tenni valamit, nem megmondani nekik, hogy mit csináljanak, hanem azt, hogy lehetővé tenni, hogy bekapcsolódjanak akár a gazdaság körforgásába. Ha megnézzük a nyugat-európai országokat, Spanyolországban a munkanélküliség a huszonöt éven aluliak körében 20 százalék fölött van, nálunk az általános munkanélküliség van 3,5 százalék körül.

Igazából, tudják, hogy mi lesz a mi problémánk? Hogy hogy lesz olyan képzett munkaerő, akik a „leghigh-techebb” cégek, akik bejönnek... Mondok egy példát. Debrecenbe jön egy cég, amelyik kilencezer alkalmazottat fog alkalmazni. És amikor megnézték, akkor Nagyváradtól, vagy a partiumi résztől egészen Kassáig végignézték, hogy hogy fognak tudni a BMW mellett hozni annyi munkavállalót.

Én tehát azt gondolom, hogy az otthonteremtés, az adókedvezmény, a szakképzés és a családok támogatása mind egy irányba hat, hogy minél hamarabb és minél hatékonyabban bevonjuk a fiatalokat a társadalmi-gazdasági szervezetrendszerbe.

Komáromi képviselő úrnak: valóban úgy tűnik, hogy a kormányzati struktúra szokatlan. Én a vállalati világból jövök. Az elmúlt évtizedben azok a cégek növekedtek föl, amelyek az úgynevezett agilis működést választották. Az agilis működés az jelenti, hogy nem szigorúan lehatárolt vonalak vannak, hanem mondjuk így, hogy projektszerű működés. Tehát van egy probléma, és arra vannak felkérve, illetve kényszerítve természetesen a résztvevők, hogy függetlenül attól, hogy a merev szervezeti struktúrák vagy az ilyen szervezeti ábrák hogy fessenek, keresztülmenjenek.

Én, amikor MOL-elnök voltam, csak ennek köszönhettem a sikeremet, hogy megbíztam kollégákat, hogy te ezeken a vonalakon keresztülmenve minden információhoz hozzájuthatsz, hogy elérd a célot. A garancia szót emlegette. Garanciát igen nehéz adni, de például a szociális területen, de akár mondhatom a pénzügyi területet is, nekem régi és rendkívül jó kapcsolatom van minden miniszterrel. És igen, a gondolkodásmódjukat már eddig is - nem tudom másképp mondani - agilis módon végezték, tehát problémacélzottan. Nem aggódom attól, hogy ez probléma

lenne, és amit mondtam az elején, hogy én teljesítménymutatókat hajlandó vagyok vállalni, ami alapján le lehet mérni, hogy sikerült-e ezt megvalósítani.

A felsőoktatás és az egészségügyi oktatás - ahogy mondta -, a középfokú egészségügyi oktatásnak a 70 százaléka nálunk van, vagyis az elődeimnél, aztán ha a jövő héten megszavaznak, akkor nálam is lesz. A felsőfokú nővéroktatás pedig mindig is a felsőoktatásban volt.

Az a probléma, hogy amikor elindult a pandémia - nem tudom, hogy emlékeznek-e -, a német kormány és a brit kormány azon nyomban 70 százalékkal megnövelte a nővérbéreket. Ennek ellenére a visszaáramlás - Covid ide, Covid oda - megnőtt. Tehát általában is többen jönnek haza, de az orvosok közül is.

Egyébként, amikor Londonban voltam nagykövet, akkor nagyon sok olyan orvossal találkoztam, aki azt mondta, hogy fölvette a hiteleket a házára, addig fog ott dolgozni, amíg azt vissza tudja fizetni, és utána pedig jön haza; mert az élet nem csak pénz.

Ki lehet számolni, hogy aki Nagy-Britanniában vagy Németországban él és keres nominálisan többet, mint itt, Magyarországon, de ha megnézzük a megélhetési költségeket, akkor kevesebbet tud megtakarítani. Tehát ésszerű döntés az, hogy hazajöjjenek.

A szociálpolitika nem hozzám tartozik, de megint csak az együttműködést és az agilis működést tudom mondani. Szívemből szólt a képviselő úr, amikor a minisztérium nevét mondta. Én ahhoz ragaszkodtam, hogy a kultúra - ahogy a legelején mondtam - az minden, ahogy itt ülünk, az legyen elől! Magunk között azt mondjuk, hogy ez egy jövőminisztérium, mert a többi minisztériumnak tényleg a következő negyedévre kell figyelni, nekünk is, de fönt kell tartanunk azt, hogy előretekintsünk, hogy négy évre, hogy tíz évre tekintsünk előre.

Volt egy olyan ötlet, hogy legyen KINCS a neve. Kultúra, innováció és család, mert a család is nagyon fontos. De ezt a csomó nevet nem tudtuk volna felsorolni, és tulajdonképpen ez a minisztérium maga egy innováció. Azt gondolom, az innováció azt jelenti, hogy van egy idea, és akkor azt az ideát megpróbáljuk minél gyorsabban termékké tenni. Ez megint az agilitás...

Nekem az a feladatom, hogy minden területről innovatívan gondolkodjak, és megpróbáljam egyszerűsíteni, hatékonyságot növelve teljesítményre bírni a rendszert, ami valóban nem könnyű, mert az előttem járók kiváló teljesítményt nyújtottak. Tehát már jó magasan vagyunk, és onnan nekem még följebb kellene mennem. De az, hogy a névben nincs felsorolva az összes, az nem jelenti azt, hogy háttérbe szorulna. Mindegyikhez külön-külön személyes pályámon kötődés köt, és nem fog egyik sem a háttérbe szorulni.

Ami a felsőoktatást, illetve a szakoktatást illeti, hogy a Kereskedelmi Kamara hogy látja: én megint úgy nézem, hogy a teljes pályát nézem. A szakoktatásban tanul - pedig ez a rendszer az elmúlt években alakult ki - 250 ezer hallgató. Az egyetemi rendszerünkben tanul 290 ezer hallgató, akiből negyvenezer mondjuk külföldi - ami mondjuk tíz évvel ezelőtt volt 12-13 ezer -, tehát sikeres a felsőoktatás, jönnek a külföldiek; és mondjuk vegyük az Eötvös Loránd Kutatóhálózatot, ott ötezen dolgoznak, amiből 2500 konkrétan kutató.

Van az innovációban, illetve a gazdasági fejlettségben egy nemzetközi mérce, és abban különbséget tesznek az országok között. Az egyik része az országoknak az adottságaiból indul ki. És akkor azt mondja, hogy ezek a képességeim, és ezekkel molyolok.

Van a másik, ami a hatékonyság. Magyarország éppen a határán áll ennek a világnak. Ahhoz, hogy mi átlépjünk ebbe a másik világba, a felső osztályba kerülünk az EU-n belül - olyan, mint a publikációkban a Q-II. osztályba -, ahhoz nagyjából

háromezer kutatómérnököt kéne találnunk, és hogy mennyire összefüggenek a dolgok, ezeket a kutatómérnököket nagy többségében a kkv-kba kellene tennünk.

Ugyanis itt vannak ezek a nagy autógyártó cégek, akkumulátorcégek, és mind a kettőben teljesen a világ élvonalában állunk, és sokat beszéltek ezeknek a vállalatoknak a külföldi meg a hazai vezetőivel, és nagyon várják a beszállítókat. Ahhoz viszont az a követelmény, hogy a magyar kkv-k is képesek legyenek innoválni, ami egy külön tudás.

Arra fogok törekedni, hogy például az egyetemi meg akár a Tudományos Akadémia laborjaiba, mérőlaborjaiba ezek bejárást találjanak, mert a legtöbb innováció ott dől el, ott ragad meg, hogy nem tudják kipróbálni azt, amit innováltak. Ezt nagyon várják tőlünk. Tehát az a szerencsés eset van, hogy a piacnak van egy szívása, és az államnak van egy nyomása, tehát tulajdonképpen mint az aikidóban, egy meglévő mozgási energiát kell csak továbbvinnünk, nem nekünk kell megmondani, hogy mit csináljanak.

A bölcsődei helyekkel, a cukorbeteg gyerekek ellátásával és egyáltalán a gyerekekkel kapcsolatos stratégiai irányokat 100 százaléig helyesnek tartom, ami eddig volt. Azt, hogy itt is egyszerűsítésre, hatékonyságnövelésre és teljesítménymérésre fogok törekedni. Most itt ülünk az Országház termében. Ez a hely a magyar államiság helye. És nekem mint miniszternek szerintem, ha egyetlen mondatban kellene megmondanom azt, hogy mi a feladatom: húnek lenni az Alaptörvényhez.

Én ennek az államnak vagyok a minisztere, és az Alaptörvény az, ami a legegyszerűbb állampolgárnak is iránymutatást ad, hogy merrefelé menjünk. Én az Alaptörvény betűjét és a szellemét fogom követni minden egyes tevékenységemben.

A tehetséggondozásról: Magyarország az Európai Unióban élen jár abban, hogy hány szakkollégiumunk van. Nemcsak a budapesti egyetemek környékén, ez régi hagyomány, emlékezzünk az Eötvös Kollégiumra vagy van egy olyan is, hogy Bibó, Rajk, és van egy csomó romakollégium Pécsen és másutt.

Én a Szent Ferenc Alapítványban nagyon sok ilyen társadalmi felemelkedést, illetve mobilitást elősegítő dologban részt vettem. A szakkollégiumoknak nemcsak az az értelmük, hogy plusz tanulásra tehetnek szert a gyerekek, hanem közösségben vannak, ami nagyon fontos, mert egybe kell érlelődni. Én csapatjátékokat játszottam, tudom, hogy mennyit ér az, hogy közösség van.

A fiatal vállalkozókra kiépült egy nagyon jó startup és inkubációs ökoszisztéma. Úgy van, hogy az innovációban a sikerráta - tehát akik úgynevezett unikornisok lesznek, tehát nagy-nagy cégek - olyan 1 százalék körül van. A hatékonyság szót nem véletlenül hangsúlyoztam. Nekem az a célom, hogy az a 100 százalék, amit elköltünk, mind hatékony legyen, hogy bejőjön az 1 százalék. Mert ha abból elfecséreljük a felét, akkor az már csak 0,5 százalék.

Én nagyon bizakodó vagyok abban, hogy vannak olyan területek, ahol erre képesek vagyunk, ahol skálázható termékeket vagy szolgáltatásokat tudunk kitalálni; a skálázható azt jelenti, hogy nemzetközileg elterjeszthetők. És például a fogyatékkal élőknek ezek az informatikai megoldásai pontosan ilyenek. Mert fogyatékkal élni ugyanolyan Mexikóban, Japánban, Magyarországon vagy Németországban, ugyanolyan problémákat okoz, és az erre kitalált megoldásaink például pontosan ilyenek lehetnek, és ezeket külön fogom támogatni, és oda fogok figyelni rá.

Az ifjúságpolitikában beszéltem a 25 év alattiakról. Az én sikerem az lesz, hogyha minél több bajnokot ki tudok nevelni. Van az amerikaiaknak egy mondása, hogy voltam ott, megkaptam az ajándékpólót és én már rendben vagyok. Én azt akarom, hogy mellettem a minisztériumban és a portfóliómba tartozó ügyekben minél több bajnok legyen, mert nincs erőteljesebb ösztönző, mint a példa. És ez nemcsak Budapestre

vonatkozik, vidékre is: Zalától Füzesgyarmatig és Devecsertől mondjuk Algyóig, hogy mindenütt legyenek bajnokok.

Ugye, június 16-án lesz, hogy Klebelsberg Kunó száz éve átvette a Vallásügyi és Közoktatási Minisztériumot. Létrehozott ötezer elemi iskolát, létrehozta a nemzetközi hálózatát a collegium hungaricumoknak, újrapitalizálta a Magyar Tudományos Akadémiát és a kulturális életet egy Trianon utáni Magyarországon. Nem lehetetlen vállalkozás, amire vállalkozunk. Azok mögé állunk, akik tesznek valamit. Az én ideáimat próbálhatnám ráerőltetni másokra, nem! Meg kell nézni, hogy ki az, akinek van ideája, és amögé be kell állni.

Még az együttműködésről. Az a jó dolog ebben az új kormányzatban, hogy a miértekben, amiket az előbb próbáltam elmondani, egyetértünk. Ez olyan, mint a házasságban van. Ha a két fél egymást nézegeti és egymást akarja megváltoztatni, akkor nem mennek semmire. De hogyha egy irányba néznek, akkor meg tudnak egyezni abban, hogy villamossal vagy busszal menjenek vagy kocsival. A miniszterek ilyenek. Ha a miérten megegyeztünk, akkor sokkal pontosabban tudunk beszélgetni a hogyanról. És ezt látom az eddigi egyeztetéseken.

Ahogy említettem, a fogyatékosokkal kapcsolatos részben személyes érintettség miatt is látom ezt a területet. Mindent meg fogunk tenni, hogy ne legyen különbség abban, hogy valaki ép vagy fogyatékos, hogy ugyanazokat a lehetőségeket kinyissuk: mindenki a tehetsége szerint tudjon boldogulni az életben.

Egyébként a kormánynak az a politikája, hogy legyen minél több magabíró ember, aki nemcsak a szeretteiről, hanem szélesebb körben is tud gondoskodni. Alapvetően az emberek jók; segítik a szomszédjukat, akinek valami problémája van. Az állam nem lehet ott mindenütt. Mi lehetővé tudunk tenni dolgokat, de nem fogunk megoldani helyi konkrét problémákat.

Még visszatérek a cigányságra foglalkoztatottsági szempontból. Tehát amikor a közmunkarendszer bejött - és Pintér miniszter urat dicséri -, emlékezzenek vissza, több mint 350 ezer közmunkás volt. Tegnap pont megnéztem, most van 86 ezer. A többiek valóságos vállalatoknál, valóságos fizetésért betanított vagy szakmunkát végeznek.

Jelenleg a felnőtteknek szóló ingyenes szakképzési tanfolyamokon tizenötezen vesznek részt. Tehát látszik, hogy az emberek előre akarnak lépni, és nem segílyre várnak, hanem azt akarják, hogy legyen fizetésük, hogy ki tudják használni a családi adókedvezményt.

A CSOK kiterjesztését a nehezebb sorsú vagy nehezebb helyzetben lévő rétegekre, ezt meg fogom nézni, erre nem tudok most konkrét választ adni, de jónak tartom a kérdést, ugyanis a gyerekeink és unokáink nem individuusként fognak élni, hanem a közösség részeként, és az a jó, hogy a közösségben mindenki képes az életét menedzselni.

Valóban a családokra Magyarország költi a legtöbbet, a GDP 6,5 százalékát, és úgy érzem, hogy ez fenntartható. Nem tudom, látták-e, tegnap kijött, hogy mennyi lett a MOL első negyedéves EBITDA-ja, nyeresége. 3,5 milliárd euró; ami nagyjából 2 százaléka a magyar GDP-nek.

A MOL EBITDA-ja részben jön az olajából, részben a fogyasztásból. Ez azt jelenti, hogy ez az ország él, mozog, dolgozni akar, és van tartalékunk abban, hogy azt a családátámogatási rendszert szolgáltatásokkal, készpénzzel fenntartsuk.

Az Erzsébet-táborok nagyon fontosak. Megint: mi nem individuumokat akarunk, hanem a közösség részekénti embereket. Az Erzsébet-tábor ugyanolyan, mint a szakkollégium. És mivel az Erzsébet-táborokba az ország minden sarkából jönnek emberek, és nemcsak Budapestről, nemcsak vidékről, hanem a határon túli magyarok is, ez nagyon fontos abban, hogy érezzék egymást, és még akkor is, ha ott van a kezükben a kütyü, de valóságos emberi kapcsolatokat, kötődéseket építsenek ki, és

amikor baj van, akkor legyen, akihez forduljanak. Mindenképpen az Erzsébet-táborok támogatását fenn fogjuk tartani. Ezt miniszterelnök úr is megmondta, hogy a családtámogatásokból nem engedünk.

Pénteken fogok ebédelni pénzügyminiszter-jelölt úrral, és ezt újra hangsúlyozni fogom neki. Az a célom, hogy attól, hogy valakinek úgy hozta a sorsa, hogy egyszülős lett a család akár sorscsapás miatt, akár a saját akaratukból, hogy az ne hasson ki arra az érzelmi sokkon kívül, hogy azok a gyerekek hogyan nőnek föl anyagi értelemben.

Az egyetemi kuratóriumokkal kapcsolatban nagyon bizakodó vagyok. Magam is részt vettem részben az átalakításban, részben már a működtetésben. Hankó Balázs helyettes államtitkár úr alatt nagyon kemény tárgyalásokon egy igen szigorú minősítési rendszer jött létre, ami a kutatási, az oktatási és a szociális tevékenységre is kiterjed, és ez pontosan annak a jó mintája, hogy ha mércét szabunk, akkor lehet értelmes vitákat folytatni.

Én ismerem majdnem az összes egyetemnek az összes kurátorát. Ezek az emberek a saját hitelességüket tették rá. Az a kuratórium, amely annak ellenére, hogy a kormánnyal kötött egy huszonhat éves megállapodást, és hatéves konkrét pénzügyi mutatókhoz kötött támogatási szerződést, az az egyetem - idén 1000 milliárdot költünk az egyetemekre és a következő öt évben 2700-at -, az a kuratórium, amelyik ezzel nem tud élni, az nem okolhatja a körülményeket, csak saját magát. És ezzel nagyon tisztában vannak.

Ezek sikeres emberek a maguk területén, és leélték az életüket 40-től 60 vagy 70 évesig úgy, hogy ha voltak is kudarcaik, abból fölálltak. Aki nem tud ezzel a lehetőséggel élni, az rajta fog ragadni, az kudarcs lesz. Én azt látom, hogy mindenki nagyon hajt, hogy működjön. Ebbe beleértem a lobbizást is nálam, de Hankó Balázs áll előttem egy nagy pajzssal, és nem engedi.

A családi pótlékkal kapcsolatban. Ahogy mondtam, a kormánynak az a filozófiája, hogy ne elvegyen és utána újraelosson, hanem hagyja ott. Két célunk van: van egy demográfiai cél, hogy ez az ország, a népesség lehetőség szerint ne csökkenjen, és van egy másik cél, hogy a gazdaságunk növekedjen. Ennek az összekapcsolása - és erre utalt képviselő úr, hogy ez a nemzetközi példa - egy olyan példa, hogy azok a családok, ahol a szülők dolgoznak és keresetük van, kapjanak adókedvezményt. Ez egy robusztus ösztönző arra, ami mind a két célunkat, a társadalmi és politikai célunkat támogatja.

A családi pótléknak, az egyetemesen járó családi pótléknak a teljes családi kiadásokban a kisebb részét kell kitenni. Az Egyesült Államokban a családi pótlék, tehát az univerzálisan elosztott rész tizenegynéhány százaléka az összes szövetségi kiadásnak. Ott is ugyanez történik, hogy megpróbálják többféle ösztönzővel, munkára ösztönzéssel más társadalompolitikai céljaikat is elérni.

És akkor még egy kérdés maradt: a családvédelmi népszavazás. Én lenyűgözve álltam az előtt, hogy ennél többen egy célra Magyarországon még nem szavaztak. Ez egy olyan erőteljes akaratnyilvánítás, ami jóllehet, amúgy is az Alaptörvényünkben benne van, hogy a család az férfi-nő, szülői kapcsolat és szülő-gyerek kapcsolat; de az, hogy a gyerekeink megélhessék a gyerekségüket és a felnőttek elképzeléseit, amelyek olyan röpké idő alatt kerültek elő, hogy még nincs kipróbálva, hogy az milyen kártékony hatásokkal járhat, mint egy gyógyszernél - tizenhét-húsz év egy gyógyszer bevezetése -, ezért én azt mondom, hogy a gyerekeinket védjük meg, hagyjuk, hogy gyerekek legyenek, és felnőtten pedig mindenki azt csinál, amit akar. Lelkük rajta! De a magyar Alaptörvény - ahogy mondtam - számomra az egyetlen és végső iránymutatás. Nagyon szépen köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük szépen Csák János miniszterjelölt úr beszámolóját és válaszait.

Határozathozatal

Most kérdezem a bizottságot - miután szavazás következik -, hogy ki az, aki támogatja Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt miniszterre történő kinevezését. *(Szavazás.)* Tizenegy igen. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás.)* Egy nem. Volt-e tartózkodás? *(Szavazás.)* Egy.

Tehát a magyar Országgyűlés Népjóléti bizottsága 11 igen szavazattal, 1 nem szavazat ellenében, 1 tartózkodás mellett támogatja Csák János miniszterjelölt miniszterre történő kinevezését. Jó munkát kívánunk miniszter úr munkájához! Köszönjük szépen.

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt: Köszönöm szépen a bizalmat, és nagy örömmel tekintek a közös munkánk elé.

ELNÖK: Most szünetet rendelék el a bizottság ülésén, és 14 órakor, tehát délután kettő órakor folytatjuk a 2. napirendi ponttal. Jó étvágyat mindenkinek!

(Szünet: 11.39-13.59)

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz), a bizottság alelnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelettel és szeretettel köszöntöm a bizottság tagjait, Pintér Sándor belügyminiszter urat, most miniszterjelölt urat a mai meghallgatásunkon.

Előljáróban hadd diktáljam be a jegyzőkönyv számára, hogy Nacsa Lőrinc képviselőtársunkat én fogom helyettesíteni addig, amíg meg nem érkezik. Illetve az ügyrendünkhöz képest szeretném megkérni a pulóveres urakat, hogy a házszabály tartalmazza, hogy a véleménynyilvánítás itt nem megengedett. A magyar Országgyűlésben vagyunk, az ország házában.

Több képviselő jelezte, hogy az előző meghallgatáson elég szélsőséges véleménynyilvánítás volt. Kérem szépen, hogy ettől tartózkodjanak! *(Szabó Timea közbeszól.)* Ha nem sikerül betartani, akkor pedig kérem, hogy fáradjanak ki, és esetleg a zárt láncún keresztül követhetik a miniszter meghallgatását. Köszönöm szépen.

Tehát tisztelettel és szeretettel köszöntöm miniszterjelölt urat, Pintér Sándor miniszterjelölt urat, és át is adnám a szót önnek. Időkeretet nem szabtuk meg, tehát miniszterjelölt úrra bízunk, hogy milyen időtartamban fogja előterjeszteni a bemutatkozó beszédet. Köszönöm szépen.

Dr. Pintér Sándor belügyminiszter-jelölt kinevezés előtti meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

Dr. Pintér Sándor bevezetője

DR. PINTÉR SÁNDOR belügyminiszter-jelölt: Köszönöm szépen, elnök asszony. Szeretettel köszöntök minden képviselő hölgyet és képviselő urat, és örömmre szolgál, hogy felvázolhatom önök előtt, hogy milyen elképzelésekkel próbáljuk a Népjóléti bizottságnak bebizonyítani azt, hogy a későbbiekben jó kezekbe kerül ez a terület a Belügyminisztérium irányítása alatt.

A Belügyminisztérium eddigi eredményeinek a titka a közös együttműködés, a közös gondolkodás és a határozott és jó végrehajtás. Itt szeretném kérni már most a képviselő hölgyektől és uraktól, a bizottságtól, hogy támogassák a Belügyminisztérium

munkáját a Népjóléti bizottság által, és támogassák azt, hogy megfelelő változással tudjuk végrehajtani azt, hogy még jobb teljesítményt tudjanak az adott területek véghezvinni.

Az alapok megfelelőek. A korábbi alapokra építkezünk. Ezt mutatja az is, hogy miniszterhelyettesnek Rétvári Bence urat kértem fel, a korábbi államtitkár úr, Fülöp úr szintén támogatja és segíti a belügyminiszter munkáját, és a Kórházi Főigazgatóság, Jenei úr személyében szintén biztosíték arra, hogy ezekre az alapokra fogunk építeni.

Ezeket az alapokat ne feledjük, még Balog miniszter úr, illetve Kásler miniszter úrék tették le, és bízom benne, hogy ez egy garancia arra, hogy megfelelő színvonalon lesz folytatva a tevékenység.

Nem egyedül szeretném vezetni a területet. Ez nem volt jellemző rám eddig sem a Belügyminisztériumban. Törzsi vezetést - ez rendőri-katonai kifejezés - szeretnék folytatni, ahol mindenki hozzájárulhat a tudásával, a javaslataival az eredményes munkához, és mindenki tehet javaslatot, hogy hogyan lehet valamit jobban vagy gyorsabban megcsinálni.

Ezeket a javaslatokat természetesen összegyűjtjük, és van egy sajátosága a Belügyminisztériumnak, az, hogy ha már döntés született, akkor mindenkinek interiorizálni kell ezt a gondolatot, és sajátjaként kell képviselni a későbbiekben ezeket a célkitűzéseket.

Én bízom a bizottsággal való felhőtlen együttműködés kialakításában, hisz az elvi alapjaim a vezetésben nem változnak, tehát: megfelelő előkészítés, megfelelő szervezés, megfelelő rend a végrehajtásban, és természetes, hogy ez csak jogi alapokon történhet meg, a szakszerűség nélkülözhetetlen a teljesítmény megvalósításához, és nélkülözhetetlen a teljesítmény mérése is és a minőségi visszaellenőrzés.

Itt szeretném még kihangsúlyozni az informatikai fejlesztést. Az informatikai fejlesztés lehet az alapja a későbbiekben a még jobban elvégzett munkának, és modernizálni szeretnénk mind a szervezetet, mind a szerkezetet, mind pedig a célkitűzéseinket.

Azt szeretném hangsúlyozni, hogy ehhez a munkához kész vagyok a bizottság javaslatainak figyelembevételére is, sőt, egyéni képviselőként, ha valaki a területén lát olyan feladatvégrehajtást, ami szerinte javítaná ezt a tevékenységet, akkor azt is meghallgatjuk és megkíséreljük beépíteni a rendszerbe.

Valamelyest a tevékenységet már ismerem. Ismerem attól, hogy a felzárkózó területen, településeken már mind a szociális területen, mind az egészségügyi területen vannak ismereteink. Itt látom Sztojka képviselő urat, aki ebben jelentős segítséget nyújtott a belügyminiszteri ténykedésem idején.

És látok az egészségügyre is egy bizonyos eredményes rálátást, hisz a pandémia ideje alatt az operatív törzs irányításával, amit közösen végeztünk Kásler úrral, szintén tapasztalatokra tettem szert.

A szociális segítségnyújtás és a másról való gondoskodás sajátos értelmezése jelen pillanatban a magyar állampolgároknak. Úgy tekintik, mint hogyha ez állami monopólium lenne, és senki másnak nem kellene ebben közreműködni.

Én nem így látom. Én azt gondolom, hogy ez nem állami monopólium, ez egy társadalmi összefogást igénylő tevékenység, amely társadalmi összefogásban szerepüknek kell lenniük az egyházaknak, a civil szervezeteknek, a kis közösségeknek, az önkormányzatoknak, egészen a családokig.

Én azt szeretném, hogyha a későbbiekben ez a szociális segítségnyújtási terület egy ilyen összefogott és összehangolt társadalmi együttműködést váltana ki, és ezzel próbálnánk megoldani azt a gondhalmazt, azt a problémahalmazt, ami előttünk áll.

A Belügyminisztérium jelenlegi állománya elsősorban a jogszabályok megalkotásában és a megfelelő eszközi támogatással és a szervezéssel tud ehhez

hozzájárulni. Hiszen azokon a területeken, amelyet már az előbb említettem, mintegy háromszáz fejlesztésre szoruló területen, illetve a gazdaságélénkítő program keretében ötszáz másik településen már olyan összefogást tudtunk kovácsolni, amely biztosította azt, hogy lényegesen gyorsabb felemelkedés történt a többi területhez képest itt.

Amennyiben ezeket a tapasztalatokat tudjuk hasznosítani, amennyiben megkapjuk a megfelelő jogi, képviselői és társadalmi szervezetektől a támogatást, akkor, azt gondolom, hogy itt társadalmi békét tudunk kialakítani.

Kiemelten számítunk a történelmi egyházakra, azok építő erejére és a különös missziókra, a civil missziókra, amelyek egy-egy célfeladat ellátására nélkülözhetetlenek.

Beszélnék a szociális és gyermekvédelmi szolgáltatásokat irányító területekről. Itt is már jelentős mértékű, 50 százalékot meghaladó az egyházi szereplők száma, a működtetés itt elég magas színvonalú, de természetes, hogy mindenhol lehet javítani a későbbiekben.

Az állam és a család a két végpont, ahol együtt kell dolgoznunk, és ezek közé szorúlnak be azok a területek, amelyeket említettem, a kis közösségek, az önkormányzatok, a különféle civil szervezetek. Itt történelmi előzmények is vannak. Nem új ez a gondolat, amit én elmondtam most, hisz 1901-ben az állami gyermekmenhelyek alapjainál a 8. törvénycikk volt az, amely egy ilyen összefogást kezdeményezett, és amelyet hosszú ideig megfelelő eredményességgel működtettek. Ez az az törvénycikk, amely a családközpontú nevelést és az önkormányzatok szerepét külön kiemelte. Itt azt hiszem, hogy ezek eredményeit, akkori tapasztalatait is fel kell használnunk.

Külön kell beszélnünk a fogyatékkal élő honfitársainkról. Célunk az, hogy az önálló élet megteremtéséhez a lehetőséget nekik biztosítani kell. Biztosítani kell a képzéssel, biztosítani kell a munkahelyekkel és azokkal az eszközökkel, azokkal a jogszabályi változásokkal, amelyek az önálló munkavégzésre alkalmassá teszik őket. Itt, ebben a célcsoportban a foglalkoztatási ráta az utóbbi időben emelkedett, a 2010-es 18-ról 44 százalékra, de még mindig elégtelen az én olvasatomban. Én azt szeretném, hogyha ez az elkövetkezendő kormányzati ciklus alatt minimálisan 60-70 százalék körüli értékre emelkedne.

Közvetlen kapcsolatunk volt az operatív törzs vezetése során az egészségüggyel. Nagyon furcsa kérdéseket kaptam ezzel a területtel kapcsolatban. Mindenekelőtt szeretném mindenkinek kijelenteni: nem kívánok gyógyítani, és nem akarok a gyógyító munkában közvetlenül részt venni.

Én szervezni szeretnék, rendszereket kívánok kialakítani, és a lehetőségeket és ismereteket oly mértékig megosztani az ország területén gyógyító tevékenységet végző orvosokkal, hogy az egy jobb egészségügyi ellátást eredményezzen. Van egy érdekes statisztika. Az érdekes statisztika azt mutatja, hogy Magyarországon a betegségben történő élethossz ugyanannyi, mint Nyugat-Európában.

Csak van egy másik statisztika is. A másik statisztika azt mutatja, hogy az egészségben eltöltött idő viszont lényegesen alacsonyabb. Ebből különféle következtetéseket lehet levonni. Hogyha azt vesszük, hogy a betegségekben eltöltött idő ugyanannyi, akkor egy olyan következtetést is le lehet vonni, hogy az egészségügy körülbelül hasonló színvonalon van a nyugat-európaihoz képest, hisz a betegség megjelenésétől ugyanúgy tudja életben tartani a sérült személyeket.

Viszont az egészségügyünk jelen pillanatban nem megfelelően teljesít abban, hogy az egészséges élethossz tovább tudja növelni. Ez az egészségesen eltöltött idő hölgyeknél 7-10 évvel rövidebb a nyugat-európaiaknál, a férfiaknál meg a 7 évnél lényegesen magasabb; itt a felső határt nem is merem mondani. Tehát ezt

mindenféleképpen javítanunk kell, ez pedig az egészségügyi terület megelőzési és az egészségügyi igazgatás-rendszeri feladatoknak a növelését teszi indokolttá.

Ehhez nélkülözhetetlen a különféle civil szervezetek együttműködése, és nélkülözhetetlen maguknak az állampolgároknak az együttműködése. Az, hogy az egészségben eltöltött életkor ennyivel rövidebb például a hölgyeknél, erősen befolyásolja azt, hogy rendkívül magas a hölgyek között a dohányzók száma. És míg a férfiaknál csökken a dohányzók száma az országban, a hölgyeknél emelkedik, és hasonló tapasztalataink, statisztikáink vannak arról, hogy ez az alkoholfogyasztásban is megnyilvánul. Tehát egyértelmű a számunkra, hogy az állampolgárokkal együttműködve tudjuk ezeket a célokat elérni.

Az irányítást és a felelősségi szabályok átláthatóságát célul tűztük ki, és továbbra is kitartunk egyelőre a Nemzeti Egészségügyi Programban foglaltak mellett, és azt az öt területet, amit az orvosok bevonásával készített a korábbi EMMI, továbbra is meg fogjuk tartani.

Az új jogállási törvény tapasztalatait szeretnénk felhasználni. Ezek a tapasztalatok jelentős részben azt igazolták, hogy jó irányba haladunk. Jó irányba haladunk, és megfelelő orvosi, orvosvezetői támogatást kapunk. A szakdolgozók tekintetében van mit javítani ezen a területen. Tovább kell folytatnunk itt a megbeszéléseket, tárgyalásokat. Itt különösen a diplomás szakdolgozók kérdéséről kell rendeznünk, és a diplomás szakdolgozókon túl valamennyi súlyos beteg mellett dolgozónak és az intenzív osztályokon teljesítőknek külön-külön meg kell vizsgálni a fejlesztési és egyéb lehetőségeit.

A hálapénz kivezetése megtörtént, sokan azonban nem veszik ezt a jogszabályt figyelembe. Itt a tapasztalataink azok, hogy van egy orvosi réteg, aki ezt megpróbálja kijátszani. Itt továbbra is a rendőri eszközök bevonásával kívánunk eredményt elérni. Nem fogadható el az, hogy ilyen hálarendszer továbbra is fennmaradjon. Képzeliük el azt, hogy ha egy válóperben a bíró jó döntést hoz, akkor a jó döntést hozóhoz odamegy a győztes fél, és a háláját ki akarja neki fejteni.

Én tehát azt gondolom, hogy ez a későbbiekben is célkitűzés, hogy ezt ki kell vezetni a magyar társadalomból. Ez vesztegetést jelent az én értékítéletem szerint, és ez egy belső rákos daganat - hogy az egészségügyi példával éljek - az egészségügy területén.

A különféle források felhasználásának az ellenőrzését szeretnénk hatékonyabbá tenni, az intézményi gazdálkodást ellenőrizni és a minőségi ellenőrzést. A minőségi ellenőrzést két nagy részre kívánom bontani. Az egyik a szervezetek minősítése és ellenőrzése, a másik az orvosok elvégzett munkájának az ellenőrzése és minőségi megítélése. Ezek a későbbiekben, azt hiszem, hogy minőségibbé, jobbbá, eredményesebbé fogják tenni az egészségügyi ellátásokat.

Az oktatást is át kell tekinteni. Tudom, hogy az orvosképzés nem a Belügyminisztérium jelenlegi területéhez tartozik, de egyértelmű, hogy csak jól képzett orvosokkal tudjuk a kitűzött célokat elérni. És itt kiemelném még az orvosi továbbképzés jelentőségét, hogy a legmodernebb alkalmakat és alkalmazott technológiákat kell az orvostovábbképzésnél alkalmazni, és lehetőleg egységessé kell tenni az országban ennek segítségével a mindenkori orvosi ellátást. Ehhez megfelelő összehangolása kell az orvosi tevékenységnek.

A szakmai programok továbbvitelét már említettem, viszont további feladat a népegészségügy megerősítése, hisz akkor tudjuk a megelőzést továbbfejleszteni; az alapellátás illesztése a szakellátáshoz, hisz az alapellátás az, amelynek triázként a legelső lépésnek kell lennie a betegirányításnál, és ezt követi majd a szakellátás, és a szakellátás megfelelő szinten történő illesztése a kórházi ellátáshoz.

Ennek keretén belül külön kell beszélnünk majd az ügyeleti rendszer racionalizálásáról is. Tehát szeretnénk, hogyha ez az egységes rendszer azt érné el, hogy a későbbiekben rövidebbek lennének a várólisták, mindenki gyorsabban megkapná azt az orvosi ellátást, amire szüksége van. Ennek az eléréséhez nélkülözhetetlen a digitális rendszerek fejlesztése, hisz már a pandémia idején is látszott, hogy időpontra tudjuk hívni azokat a személyeket, akik az oltásra vártak. Úgy gondoljuk, a krónikus betegeket is meg tudjuk úgy oldani, hogy ne találatszerűen menjenek be az orvoshoz, hanem meghatározott időpontban, így a várakozási időket le tudjuk a későbbiekben csökkenteni.

De az informatikai fejlesztésnek még ezer más lehetősége van. Így például a mesterséges intelligenciával összefogottan a diagnózisok felállításában is részt tudnak majd a későbbiekben vállalni, és az informatikai rendszer keretén belül az EESZT-rendszert, az elektronikus egészségügyi szolgáltatás terének a rendszerét is tovább kell fejleszteni, és lehetővé kell tenni, hogy egy rendszeren belül egészen a házi orvosi ellátástól, egészen a megelőző tevékenységtől a gyógyító tevékenység minden egyes fázisa végigkísérhető legyen, és ezek tapasztalatait ne csak egy beteg tekintetében, hanem az azonos betegségekben szenvedők valamennyije tekintetében eredményesen tudjuk felhasználni. Tehát mind a diagnosztizálás során, mind pedig a terápia során ez megfelelő módon alkalmazható legyen.

Itt szeretném még a szakrendszerek kiemelését, az ágy melletti munkának a segítségét említeni. Ez is informatikai rendszerek beállításával könnyebbé, gyorsabbá és eredményesebbé tehetőek lesznek. Külön kell itt figyelmet fordítani az úgynevezett telemedicinára, amely telemedicina a sima házi orvosi ellátás lehetőségeit is kibővíti, hisz nem tud minden órában minden helyre elmenni egy házi orvos, de egy védőnő támogatásával, egy kifejlesztett szakasszisztens támogatásával kész lehet arra, hogy távdiagnózist állítson fel.

És ne felejtjük még egyszer, hogy nem csak egyes diagnózisok felállításánál, hanem a mesterséges intelligencia bevonásával az egész mechanizmus a későbbiekben fejlesztésre szorulhat, és fejlesztést eredményezhet. *(Nacsa Lőrinc belép a terembe, és helyet foglal.)*

A kórházi felújításokról. Megkezdődött egy remek szakasz, a fővárosban tizenhét kórház lett felújítva. Ez huszonhat egészségügyi intézményt jelentett, kétszázötvenkét épület felújítását. Ez 300 000 négyzetméter újjászületését jelentette, és nemcsak a hotelszolgáltatását, hanem a műtői, légtechnikai berendezések és a műtők kialakítását. Ezt a fejlesztést tovább szeretnénk folytatni, és az a célkitűzés, hogy minél hamarabb átessen egy ilyen modernizáláson Magyarország teljes egészségügyi területe.

Az, hogy melyik területen kell a későbbiekben ezt végrehajtani, nyilvánvalóan a szakemberek első számú feladata, amit ellenőrizni szeretnék a későbbiekben, és a végrehajtást ugyanúgy szinte egy éven belül, ha megfelelő anyagi háttere van, végrehajtani, mint a főváros esetében megtörtént.

Külön szeretnék szólni az érdekegyeztetésről. Konstruktív együttműködést szeretnék folytatni valamennyi kórház-főigazgatóval, valamennyi terület vezetőjével, országos kórházi intézetek vezetőivel, a kollégiumi tanácsok vezetőivel és természetesen a Magyar Orvosi Kamarával és az érdekképviselői szervekkel. Itt kiemelném még a Magyar Gyógyszerészeti Kamara vezetőit.

És itt szeretném még egyszer kérni a képviselő hölgyek és urak segítségét, hisz a konstruktív együttműködés a Belügyminisztérium együttműködését is segítette, és szeretném, hogyha ennek a bizottságnak a teljesítménye, segítőkészsége szintén javítaná az új portfólióval megerősített Belügyminisztériumnak az eredményeit és munkáját. Köszönöm a figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm Pintér Sándor miniszterjelölt úr beszámolóját. Most pedig megnyitnám a kérdések sorát. Nagy Bálint képviselő úr, tiéd a szó, parancsolj!

Kérdések, hozzászólások

NAGY BÁLINT (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Engedje meg, hogy onnan közelítsem, hogy én korábban Keszthely város polgármestere voltam, és emiatt olyan gyakorlati példákat és témákat szeretnék fölvetni.

Az egyik az, hogy nagy örömmel hallgattam, hogy a társadalmi összefogást említette miniszterjelölt úr; nálunk is, Keszthelyen, illetve Zala megyében az volt a tapasztalat az elmúlt években, hogy az egyházzal nagyon jó kapcsolatot tudunk kialakítani, és ezt különösen a szociális területen tudtuk - és azt gondolom, hogy az ott élő emberek javára - kamatoztatni.

Az egyik témám az lenne miniszterjelölt úrnak, hogy az egyházak szerepvállalásával, különösen a szociális és gyermekvédelem kapcsolatában mi a miniszterjelölt úr véleménye. Illetve a másik, szintén önkormányzati oldalról: bár az elmúlt évek, azt gondolom, a Covid-járvány miatt mindannyiunknak megnehezítették az életét, de én arról tudok korábbi polgármesterként is beszámolni, hogy a Belügyminisztérium és az önkormányzat között korábban, ezekben a nehéz években is volt egy jó kapcsolat.

Itt a gyermekétkeztetés biztosításával kapcsolatban szeretném kérdezni a miniszterjelölt urat, hogy a jövőben milyen intézkedéseket terveznek annak érdekében, hogy az eddigi években vagy az elmúlt években való jó gyakorlat a jövőben is folytatódni tudjon. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ellenzéki képviselőtáraitam kérdezem. *(Jelzésre:)* Parancsoljon, alelnök úré a szó.

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, és nagyon köszönöm a miniszter úrnak tulajdonképpen az egész portfóliót felölelő ismertetését. Viszont mivel én is öreg motoros vagyok az egészségügyben, ezért tudjuk mind a ketten azt szerintem, hogy itt a részleteken fog múlni minden. A hogyanon, a mikoron és a mennyin.

Néhány dologra azért térnék rá, amit miniszter úr mondott, mert pontosan a szakma és egyébként a betegek is ezekre a kérdésekre várnak választ, és azt is meg kell mondanom őszintén, hogy az elmúlt négy évben nagyon kevés kérdésre kaptunk választ. Nagyon nagy titkolózás folyt az egészségügy területén, aminek egyébként az indokát sem nagyon láttuk.

És akkor kezdjük azzal, amit miniszter úr is mondott, hogy a teljesítménymérés és a minőségfejlesztés kihangsúlyozott részterülete lesz az egészségügynek. Hozzátenném, hogy ezeknek az adatoknak a nyilvánossága fogja megteremteni azt, hogy ez egy fejlesztés legyen minden intézmény, illetve minden intézményben dolgozó szakember számára, mert ha ezek az adatok megismerhetők és nyilvánosságra hozhatók úgy, mint egyébként külföldön nagyon sok helyen, akkor ez egyben egy öngerjesztő mechanizmus is lesz, hogy jobban dolgozzon mindenki.

Igazából a hálapénzre szeretnék egy picit kitérni, és tényleg nagyon jó, hogy ezt sikerült nagyon visszaszorítani, és szerintem a kriminális része olyan alacsony az orvos-beteg találkozásokhoz képest, hogy szerintem ennek most már jelentősége nem nagyon van. Természetesen, aki vét a szabályok ellen, azt meg kell fogni és meg kell büntetni.

Viszont kialakult egy olyan tendencia, hogy a hosszú várakozási listák és a hosszú előjegyzési listák abba az irányba tolják az egészségügyi ellátást, hogy gyakorlatilag a magánellátásban dolgozók gyakran ugyanazok az orvosok, ugyanazok a szakdolgozók, átirányítják a betegeket a magánszektorba, és gyakorlatilag ezáltal a betegek rosszabb körülmények közé kerülnek anyagilag, bár az ellátás minőségét azért nagyon jó lenne a magánszektorban is ugyanúgy vizsgálni. Én a szakfelügyelet visszaállítását javasolnám erre, ami egységesen tudja kezelni a magán- és a közfinanszírozott egészségügyet.

Kíváncsi lennék, hogy a magán- és közfinanszírozott egészségügy viszonyának szabályozása, amit nagyon sokat ígértek eddig is, most valóban létre fog-e jönni, és tényleg eredményesen fog-e létrejönni.

Szeretném tudni, hogy az OKFŐ-nek milyen szerepe lesz, milyen viszonya lesz az államtitkársággal, illetve a minisztériummal, mert ott nagyon szépen kiépült egy apparátus, és ahogy látjuk, dolgoznak is, de azért tudnunk kellene; mert ez nem mindig ment zökkenőmentesen, és ezt lehetne-e esetleg tovább javítani.

Az egészségügyi szolgálati jogviszonnal kapcsolatban én szeretném javasolni, hogy egy tényleges megbeszélés és konzultáció legyen a szakmai kamarákkal, mert rengeteg dolog okát az egészségügyi dolgozók abban látják, hogy ez a jogviszony nagyon gyorsan lett áterőltetve a parlamenten, és gyakorlatilag nagyon kevés korrekcióra volt azóta mód.

És itt is felhívnám egy dologra a figyelmet. Nagyon sok intézmény nem tud főállásban alkalmazni szakorvosokat. Nagyon sok helyen megbízási jogviszonnal tudják ellátni a betegeket, és ezek a megbízási jogviszonyok anyagilag, pénzügyileg rosszabb konstrukciók, mint a szolgálati jogviszony, viszont az intézményi szintről is és a betegek részéről is igény van arra, hogy egy-egy kisebb szakrendelőben legalább egy vagy két nap legyen egy speciális ortopédia vagy reumatológia vagy bármilyen más szakorvosi ellátás.

Azt is szeretnénk megtudni, hogy folytatódik-e a tíz évvel ezelőtt megkezdődött államosítás. Az önkormányzati működtetésű szakrendelők nem kapnak információt arról, hogy ez valóban folytatódik-e, tehát ők hozzárendeltek lesznek-e a megyei kórházakhoz ugyanúgy, mint a városi kórházak. Erre vonatkozóan lesznek-e egyeztetések, és lesznek-e lépések?

És ugyanez a bizonytalanság egyébként a háziorvosi rendszerben is, mert azt látjuk, hogy olyan mértékben megöregedett a háziorvosi állomány, hogy gyakorlatilag képtelenség annyi új szakembert képezni, hogy a megbetegedett, nyugdíjba vonult, ne adj' isten meghalt kollégák helyére tudjunk fiatal, friss szakembereket tenni. Tehát ennek az átszervezése, kíváncsiak vagyunk rá, hogy a praxisközösségeken kívül esetleg más eszközökkel megoldható-e.

Nagyon nagy bajban van az otthoni szakápolás. Itt majdnem tízéves restanciája van az ágazati minisztériumnak és a finanszírozónak. Gyakorlatilag amilyen jól indult ez a dolog a '90-es években, annyira ült le, ugyanis az ottani finanszírozási tételek nem teszik lehetővé, hogy valóban egy frappáns ellátási rendszer legyen. Ha egy frissen operált, csípőízületi protetikán átesett betegnek kettő és fél hónap múlva kezdik el otthon a gyógytornáztatását, annak már gyakorlatilag szinte semmilyen értelme nincsen, ha viszont rögtön, folyamatosan ezek mehetnének, ezzel rengeteg embernek tennék rendbe az életét, mert a mozgásképességét vissza tudnánk állítani.

A humánerőforrás-gondokkal biztos tisztában van a miniszter úr is, de itt azért folyik egy számháború, és itt is jó lenne tiszta vizet önteni a pohárba. Az, hogy most száztízezer egészségügyi dolgozó dolgozik vagy ilyen nagyságrendben dolgozik az ágazatban, ez rendben van, lehet, hogy ez egy statisztikailag korrekt szám, de a jelenlegi

ellátási struktúrában ha minden állományt föltöltenénk, az közel száznyolcvanezer egészségügyi dolgozó munkáját jelentené.

És hogyha most ezt a tízezres hiányt nézzük a száztízezerhez képest, az nem olyan sok, de ha a száznyolcvanezerből nézünk hatvanezret, az viszont iszonyatos sok. Tehát itt kell valamilyen stratégiát megcsinálni, és ez nemcsak ágazati, hanem kormányzati és szakmai érdekképviseleti szint is, hogy legyen utánpótlás.

És itt én nagyon nagy hibának tartom - és erre majd valami megoldást kell miniszter úréknak kitalálni -, hogy az egészségügyi felsőoktatás és szakközépiskola két külön rendszerbe került, holott ezelőtt két-két és fél évvel az összes egészségügyi szakközépiskolát az egyetemek szakmai irányítása alá tették, ami jó lépés volt, mert itt jobban lehet a fejlesztéseket összetenni. *(Az elnök a pohár megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*

ELNÖK: Képviselő úr, szeretném jelezni, hogy 5 perc a hozzászólás.

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Tudom, bocsánat, de annyi kérdés van, és ez az öt perc gyakorlatilag semmire nem elég.

ELNÖK: Elnöki jogkörömnél fogva annyit hadd mondjak, hogy a miniszterjelölti meghallgatás a jelölt személyének alkalmasságára vonatkozik, tehát nem programhirdetés van. *(Dr. Komáromi Zoltán: Értem.)*

A másik megjegyzésem pedig az, hogy a miniszterjelölt urak és hölgyek több bizottságba látogatnak el a mai nap folyamán is, és ezért is tekintettel kell lennünk az időkeretre. Utolsó kérdés még, alelnök úr, röviden. Jó? Köszönöm szépen.

DR. KOMÁROMI ZOLTÁN (DK), a bizottság alelnöke: Jó, akkor egy utolsó kérdés. Az egészségügyi felszerelések ugyanúgy 27 százalékos áfa alatt vannak jelenleg is, mint bármilyen más termék, holott itt speciális termékekről van szó, ami sehol máshol nem használható, csak az egészségügyben.

Az egészségügyi intézmények és vállalkozók helyzetét is jelentősen javítaná, hogyha ennek átgondolnák a megoldását. Én ezekre a kérdésekre természetesen most nem várok részletes választ, csak azt szerettem volna jelezni, hogy nagyon sokban egyezik a strukturális elképzelésünk miniszter úrral az egészségügy továbbfejlesztésénél, de a hogyanon és a mikoron lesz a hangsúly, és erre fogok majd akkor választ kérni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. A kormánypárti képviselőket kérdezem. *(Jelzésre:)* Dr. Mészáros Lajosé a szó.

DR. MÉSZÁROS LAJOS (Fidesz): Tisztelt Alelnök Asszony! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Először is szeretném megköszönni ezt a részletes tájékoztatást, amiből már rengeteg információt tudtunk meg és tudtunk hasznosítani, de felmerül még néhány kérdés, amire szeretnék külön rákérdezni.

Az egyik az, hogy a koronavírus-járvány az elmúlt több mint két évünket átszötte, és egy rendkívüli helyzet volt, rendkívüli tapasztalatokat adódott alkalom megszerezni. Ezeket a tapasztalatokat a jövőbeni építkezés, ellátás során hogy tudja majd hasznosítani?

Gondolok itt például a kórházparancsnoki rendszerre - mint szakellátó, én magam is kórházigazgató voltam az elmúlt időszakban -, rengeteg újdonságot hozott számunkra és egy újfajta szemléletet. Arra gondolok, hogy milyen olyan tapasztalatok gyűltek össze, melyek a későbbiekben hasznosulhatnak?

A másik, az égetőbb kérdések. A várólista csökkentése érdekében történtek már eddig is intézkedések, gondolok itt elsősorban a szürkehályog-műtétekre, illetve az ízületi protetikai, ortopédiai műtétekre. Ott külön költségkeret volt a kórházak számára, hogy ledolgozzák a járvány alatti felgyülemlett betegellátásokat. De terveznek-e valami további intézkedéseket a várólisták csökkentésére?

És nemcsak ezekre a műtétekre gondolok, hanem például egy egyszerű szakorvoshoz jutás, ami sok esetben vidéken nem olyan egyszerű, egy kardiológushoz, egy bőrgyógyászhoz eljutni, hogy ezeket a területi egyenlőtlenségeket sikerüljön csökkenteni, erre vannak-e tervek? Illetve szorosan összefügg ezzel, hogy az egészségügyi dolgozók hosszú távú megtartására milyen tervek lesznek?

Tudom, hogy több lépcsőben voltak béremelések, az orvosbéreket nagyrészt sikerült is rendezni, és ezzel a hálapénzrendszeret kivezetni. Ez egy óriási lépés volt, és minden elismerésem, hogy meg merték ezt tenni, és ez tényleg jól sikerült, de kérdés még a szakdolgozók helyzete, hiszen nekik is volt elég jelentős béremelés, de azt gondolom, hogy ez még nem teljesen elég ahhoz, hogy ők tartósan a pályán maradjanak vagy akár visszacsábuljanak a pályára, pedig nagyon nagy szükség lenne rájuk, hiszen arányaikban relatíve ők kevesen vannak az ellátáshoz.

A másik kérdésem pedig: az alapellátás hatékonyságának a javítását is nagy megoldandó feladatnak látom, hogy az alapellátás egy kicsit tehermentesítse a szakellátást, hogy ne csak egy ilyen átfolyószelep legyen, hogy elosztja a betegeket, hanem ahol lehet, ott ténylegesen definitív ellátásokat tudjon nyújtani, hogy tehermentesítse a szakellátást. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ellenzéki képviselőtársaimat kérdezem, hogy kívánnak-e hozzászólni, kérdést feltenni. *(Jelzésre:)* Szabó Timeáé a szó, parancsolj!

SZABÓ TIMEA (Párbeszéd): Köszönöm a szót, elnök asszony. Én is köszönöm miniszter úrnak a beszámolóját. Egy üdítő jelenség az, hogy miniszter úr elismeri, hogy vannak még fejlesztendő területek itt az egészségügy területén is, és nem minden tökéletes, ezzel magunk is egyetértünk.

Nekem az is újdonság, és annak is örülök, hogy úgy tűnik, hogy az egészségügy kérdéseiben pártokon átívelően hasonló kérdéseink vannak az alapellátást illetően, a szakdolgozók bérrendezését illetően. Külön említette miniszter úr, hogy itt a szakdolgozók kérdésében van még tennivaló. Itt pontosan mire gondolt, miniszter úr?

Tervezik-e most konkrétan a kormányban a szakdolgozók béremelését? Ha igen, akkor mikor és milyen mértékben? A Független Egészségügyi Szakszervezet belső felmérése szerint, hogyha most nem lenne, és nem lett volna meghosszabbítva a veszélyhelyzet, akkor a szakdolgozók 25 százaléka felmondana, tehát itt nagyon nagy a veszély arra vonatkozóan, hogy további elvándorlás lesz ebben a szakmában.

Az előző miniszteri meghallgatáson már engem megvádoltak mindenféle liberális csúsztatással, no pláne a CIA által lediktált különböző kérdésekkel, ezért most elhoztam kinyomtatva is a kormány egészségügyi szakdolgozói bértábláját, hogy nehogy aztán itt a CIA mondja tollba nekünk a dolgokat!

Szóval, ez alapján a bértábla alapján egy kezdő, diploma nélküli ápoló fizetése bruttó 244 000 forint, egy harmincöt éve a pályán dolgozó ápolónak ugyanúgy a bruttó bére 277 000 forint. Egy diplomás ápoló kezdő bére bruttó 330 000 forint, a harmincöt éve a pályán dolgozóé pedig 439 000 forint. Tehát ha valaki harmincöt éve ápolóként dolgozik Magyarországon egy kórházban, az nettó 291 000 forintot visz ma haza. Ez nincs rendben. Ez nincs rendben.

Tervezi-e - mondom még egyszer, ez a kormány hivatalos bértáblája, érvényes 2022. január 1-jétől - a kormány azt, hogy itt nagyobb, szabad szemmel látható béremelés lesz?

Ugyanez vonatkozik egyébként a szociális bértáblára, ami szintén itt van kinyomtatva, szívesen megosztom miniszter úrral. Még rosszabb a helyzet. Egy diplomás, a szociális ágazatban dolgozó embernek a kezdő bére bruttó 293 000 forint, egy harmincöt éve a szakmában dolgozóé pedig 331 000 forint. Míg egy ápoló 439 000 forintot keres harmincöt év után, addig egy szociális dolgozó százezerrel kevesebbet! Tehát harmincöt év után 200 000 forintot visz haza mondjuk egy idősotthonban dolgozó ember.

Nyilvánvalóan akkora a fluktuáció, hogy ez szerintem nem tartható. És ehhez kapcsolódik, amit szintén kinyomtatam, a KSH adata. Az egészségügyi kiadások alrendszeréként a GDP százalékában egészségügyi beruházás, ráfordítás - itt a táblázat - eszerint GDP-arányosan; ami azért fontos, mert itt volt egy jelentős GDP-növekedés, amit mi sem tagadunk el az elmúlt időszakból. Látom, Rétvári Bence mosolyog, és örül, hogy valamit elismerünk.

2010-ben az egészségügyi ráfordítás GDP-arányosan 7,4 százalék volt - KSH, még egyszer mondom itt a szemben ülő uraknak -, 2019-ben viszont 6,3 százalékát fordította egészségügyre GDP-arányosan a kormány: 7,4-ről 6,3. Ezen belül az állami kiadások, amit nem zsebből mi fizetünk, 5 százalékról 4,3 százalékra csökkent, tehát hiába volt itt gazdasági növekedés, az egészségügyi ráfordítás ezt nem követte a kormány által. Ez várható-e? Ez összefügg nyilvánvalóan a várólistákkal és minden egyébgyel.

A várólistákkal kapcsolatban én is hadd csatlakozzam fideszes képviselőtársamhoz és Komáromi doktor úrhoz is, hogy 2020 márciusában huszonötezer fő volt a várólistán, idén tavasszal harmincötezer fő, illetve tavaly szeptemberben már negyvenegyezer fő. Tehát folyamatosan nő a várólistán szereplő betegek száma.

Ezt is említette miniszter úr, de milyen konkrét lépésekkel kívánják orvosolni? Hadd tegyem hozzá, itt azt hiszem, Komáromi doktor hozta fel ezt a példát, hogy valahogy azért az orvosok - miközben én tudom, hogy ez miniszter úrnak szívügye, hogy az állami szférában dolgozó orvosokat hogy lehet úgy megtartani, hogy azok ne menjenek át a magánba -, miközben az állam fizeti az ő bérüket, az alatt az idő alatt egyébként a magánban rendelkeznek.

Hadd mondjak egy nagyon konkrét példát! Saját ismerősnek eltört a karja, a János Kórházban begipszelték, levették, el kellett mennie kontrollra. Felhívta, hogy akkor kontrollálják - én ezt nagyon sokszor elmondtam a kampányban is -, hogy bemenjen megnézetni.

A főorvos úr nem ért rá, nem volt ott sem azon a héten, sem a következő héten, sem a rákövetkező héten, más orvos állítólag nem nézhette meg, de megadták a magánrendelőjének a számát, ahol azon a héten már 27 000 forintért tudott csinálni egy kartörés utáni kontrollt.

Huszonhétézer forint, és akkor még nem beteg az ember, ez csak egy kartörés utáni kontroll. Én azt gondolom, hogy az orvosokat valahogy úgy kellene még ösztönözni, illetve fordítva, megkérdem: hogyan kívánják ösztönözni az állami szférában fizetett orvosokat is, hogy elsődlegesen ott lássák el a feladataikat, és nem a magánban? *(Az elnök a pohár megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*

És egy utolsó kérdés a kórházak adósságállományával kapcsolatban. Ez megint emelkedett. Friss kincstári adat, hogy március 31-én 34,8 milliárd forint volt - régen évente volt 64 milliárd forint, most az első negyedévben ennek a fele. Orbán Viktor

2010-ben azt ígérte, hogy megszüntetik ezt az állandóan újratermelődő adósságállományt. Van-e erre valamilyen terv?

Utolsó körben én is hadd kérdezzem meg, hogy az alapellátásban hogy áll a praxisközösségek létrehozása? Ugye, itt még mindig 460 házi orvos hiányzik a rendszerből. Erre volt egy szerintünk támogatható javaslat a praxisközösségek létrehozására, de ez is úgy tűnik, hogy befagyni látszik. Van-e valami olyan ösztönző, amivel ezt az egész folyamatot fel lehet gyorsítani? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Nacsa Lőrinc képviselőtársamnak adom meg a szót.

NACSA LŐRINC (KDNP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Szabó Tímea már az elején minősítette a saját felszólalását liberális csúsztatásnak; nehéz ezzel vitatkozni. A képviselő asszony felszólalása egy dologra volt jó, hogy feszültséget keltsen, és hamis információkat terjesszen megint a sajtóban.

Képviselő asszony, ha tisztában lenne a tényekkel, tisztában lenne a pótlékokkal, tisztában lenne a teljes bértáblával, akkor nem mondta volna ezeket. Azt mondta miniszter úrnak, hogy örül, hogy miniszter úr nem azt mondja, hogy minden tökéletes az egészségügyben. Nem tud mutatni a mi politikai közösségünkben olyan embert, aki azt mondja, hogy minden tökéletes az egészségügyben.

Olyan embert sem tud mutatni a politikai közösségünkben, aki nem mondja azt, hogy például az egészségügyi szakdolgozók körében, például a szociális szektorban ne lenne szükség újabb és újabb béremelésekre. Én pedig olyat nem találok az önök közösségében, aki elismeri azt a béremelést, ami eddig történt. Aki elismeri, hogy történtek lépések, legutoljára 30 százalékos béremelés volt az ápolóknak 2022. január 1-jén, tisztelt képviselő asszony. Nem az mondtuk, hogy ott vagyunk, ahol szeretnénk lenni, azt mondtuk, hogy folyamatosan, az ország teljesítőképességéhez és erejéhez képest folyamatosak ezek a béremelések a szociális szektorban is és az egészségügyi szektorban is, és ezeket szeretnénk folytatni, tisztelt képviselő asszony. Önök ezeket az eredményeket sem ismerik el. Nehéz úgy vitatkozni egymással, hogy ön az alapvető tényeket sem ismeri el, mint a valóságot.

Tisztelt Miniszter Úr! Az én kérdésem a szociális szektorra vonatkozna, hiszen az elmúlt években például Fülöp Attila államtitkár úr vezetésével is számos program indult el a nevelőszülők segítségével kapcsolatban, a nevelőszülői hálózat megerősítésével kapcsolatban, és annak érdekében, hogy a gyermekvédelmi szakellátásban élő gyermekek minél nagyobb száma nevelőszülőknél élhessen és nőhessen föl családokban gyakorlatilag.

Az a kérdésem, hogy ezeket a programokat tudják-e tovább folytatni? Hogyan kívánják erősíteni a nevelőszülői hálózatot? Ez rendkívül fontos eleme a szociális szférának. Köszönöm szépen, és jó munkát kívánok!

ELNÖK: Köszönjük szépen. Kérdezem az ellenzék képviselőitől, hogy kívánnak-e szólni. *(Jelzésre:)* Varga Ferencé a szó.

VARGA FERENC (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Konkrét kérdésekkel jöttem, és csatlakozom a sorhoz az egészségügy kapcsán.

Mikorra várható az alapellátás átalakítása? Kaphatunk-e végre tájékoztatást arról, hogy hol, milyen állapotban vannak azok a lélegeztetőgépek, amiket a kormány szerzett be, de hál' istennek nem kellett őket beüzemelni? Várható-e a belügyi tárca irányítása alatt az egészségügyi intézmények irányításának átrendeződése? Valamint

lesz-e kórház- vagy kórháziosztály-bezárás, vagy fognak-e további kórházakat egyházi fenntartásba adni? Illetve felül fogják-e vizsgálni a szakma által is kritizált egészségügyi szolgálati jogviszonyt?

Plusz egy kérdés. Tudjuk, hogy a romáknál nemcsak az oktatási, hanem az egészségügyi mutatók is rendkívül rosszak, tehát sokkal rosszabbak, mint a magyar társadalom átlaga. Készülnek-e bármilyen olyan programmal, ami erre megoldást tud nyújtani? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük szépen. *(Jelzésre:)* Kovács Sándor alelnök úré a szó.

KOVÁCS SÁNDOR (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Köszönjük szépen a tájékoztatást. Hadd reflektáljak rögtön Varga Ferenc képviselőtársamnak.

Ön mellett ülnek azok, akik abban a pártban voltak vagy annak a pártszövetségnek a tagjai, akik tizenhatezer kórházi ágyat szüntettek meg, kórházakat akartak bezárni. *(Sebők Éva: 33 éves vagyok.)* Tehát tegyük helyre, hogy mi szeretnénk csinálni. A pártszövetségről és nem önről beszéltem, akinek nincs joga megszólalni, mert nincs még felfüggesztve az ellentmondás, ami lehetővé tenné, hogy beleszóljon a vitába, tisztelt Sebők Éva képviselőtársam. És általában gombot nyomunk, és úgy kommunikálunk egymással.

A konkrét mondanivalóm miniszter úr számára. Azt gondolom, hogy meg kell köszönni azt a munkát Fülöp Attila államtitkár úr jelenlétében, amit a kormány, illetve miniszter úr hangsúlyozott, hogy 44 százalékra emelkedett a fogyatékosok és a csökkent munkaképességűek foglalkoztatási rátája, és miniszter úr deklarálta azt a szándékot, hogy tovább szeretnénk ezt emelni. Azt gondolom, hogy mindenféleképpen jó az irány, és reméljük, hogy a kormány politikájában ez meg fog jelenni.

Illetve szeretném megköszönni azt is, hogy az egyházi és az állami fenntartók mellett azon civil szervezeteket is megemlítettem, mint a fenntartásban részt vevő társadalmi szervezetek, amelyek azt gondolom, hogy nem kis teljesítményt nyújtanak a társadalmi hátrányban szenvedő csoportok felzárkóztatásának vagy életminőségének javításában.

Úgyhogy én istenigazából nem kérdezni, csak megköszönni szerettem volna a beszámolót és az eddig elvégzett munkát, valamint sok sikert kívánni akár a szociálpolitikához, akár az egészségüghöz miniszter úrnak és csapatának. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Dr. Pesti Imre képviselőtársunké a szó, utána Tapolczai Gergelynek adom meg a szót. Parancsolj, Imre!

DR. PESTI IMRE (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Miniszterjelölt Úr! Köszönjük szépen a prezentációt, de mielőtt rátérnék a kérdésekre, szerettem volna én is egy hamis információt kiigazítani, mert Szabó Timea képviselő asszonyt, úgy látom, a tények nem érdeklik.

Lehetséges, hogy néhány tized százalékban csökkent GDP-arányosan a ráfordítás, de nominálisan folyamatosan növekedett az egészségügyi ráfordítás. Tehát akkor, amikor erről nyilatkozunk, akkor nem árt, ha tisztességesek vagyunk.

Mindehhez hozzáteszem, hogy 2022-ben mintegy 770 milliárd forinttal fog növekedni az egészségügyi ráfordítás, talán soha nem látott mértékű ez a növekmény. Különösen izgalmas a kritika egy olyan képviselőtől, aki olyan párttal borult össze, akik az egészségügyből rövid idő alatt 600 milliárd forintot vettek ki, béreket vontak el, és

egyéb. (Szabó Timea közbeszól.) Nyilvánvalóan egészen más világ kezdődött az egészségügyben is 2010-től.

Nagyon szépen köszönöm a miniszter úrnak a beszámolóját. Az elmúlt két év során sokat kellett az egészségüggyel foglalkozni, és ez a prezentáció egyértelműen bizonyítja, hogy a tárca erre képes és profi módon képes majd az egészségügy gondjait, problémáit kezelni.

Két kérdést szeretnék föltenni. A kormány mindenféleképpen elkötelezett az innováció, a fejlesztés mellett. Ugye, az EESZT, az egészségügyi tér innovációja zajlik. Ez nagyon-nagyon fontos, de nagyon érdekelne, hogy eszköz terén milyen fejlesztések várhatók elsősorban az onkológiában, a sebészetben és a kardiológiában. Ha már van erről konkrét elképzelés.

Nagyon fontosnak tartom megjegyezni, hogy komoly probléma, milyen elképzelés van az alapellátás ügyeleti rendszerének fejlesztésére, átalakítására? Szóba kerül-e a mentőtiszti jogok kibővítése?

És új feladatot kapott a minisztérium, akár tetszik, akár nem, bizony, az ukrajnai menekültek egészségügyi ellátása komoly teher a magyar egészségügy számára. Szeretném kérdezni a miniszter urat, miniszterjelölt urat, hogy milyen tapasztalatok vannak eddig, és milyen intézkedéseket kíván tenni a minisztérium, hogy ezt az egyre nagyobb terhet magas színvonalon úgy lássa el, hogy nem mindig szimpatikus, de hogy a bennünket figyelők is elismeréssel nyilatkozzanak a magyar egészségügyi ellátásról, különösen, ami a menekülteket illeti.

Köszönöm szépen. Várom megtisztelő válaszát.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselőtársunk. Most akkor Tapolczai Gergelynek adom meg a szót, tessék!

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz) (*Hozzászólását jelnyelvi tolmácsolás kíséri.*): Köszönöm szépen a szót, elnök asszony. Én is köszönöm szépen miniszterjelölt úrnak, illetve miniszter úrnak a beszámolóját, tájékoztatóját.

Azt valóban el kell ismerni, hogy ennek a minisztériumnak sokkal szélesebb lesz a portfóliója, de azt tartom fontosnak, hogy minden területen legyen egy hiteles, autentikus, hozzáértő felelős, ezért is örülök annak, hogy Fülöp Attila államtitkár úr folytatja ezt a munkát, amit megkezdett.

Az elmúlt négy-nyolc-tizenkettő évben több pozitív folyamat is elindult a fogyatékoságügy területén: akár az érdekvédelmi szervezetek támogatását tekintve duplájára ugrott az elmúlt tizenkét év alatt a szervezetek támogatása, illetve a foglalkoztatás a megváltozott munkaképességű személyek körében is hatalmasat emelkedett.

Nagyon fontos a kitagolás folyamata is, ami beindult ebben az időszakban. És volt egy nagyszerű projekt, amit érdemes lenne folytatni a kommunikációs akadálymentesítés területén; korábban erről már többször is beszéltünk.

Illetve jogszabályi szinten egy példa a választási törvény módosítása olyan szempontból, hogy maga a választási folyamat, illetve ennek során az információhoz való hozzáférés vagy a választás során az akadálymentesség biztosítása a fogyatékosággal élő személyek számára nagyon pozitív változás volt. Nagyon fontos folyamat a rehabilitációs központok vagy a támogató szolgálatok építése, támogatása, és ezeket is nagyon fontos lenne folytatni.

A foglalkoztatás kapcsán egy picit visszatérnék ide. Szeretném megkérdezni vagy kérni az államtitkár urat, illetve miniszter úr segítségét is kérem abban, hogy most olyan a jogszabályi környezet, ami szerint a megváltozott munkaképességű személyek hogyha jogosultak rá, akkor kapnak ellátást akár rehabilitációs, akár rokkantsági

ellátást, és emellett végezhetnek munkát is, munkaidő-korlát nélkül dolgozhatnak, akár nyolc órában is.

Abban kérném a segítséget az elkövetkezendő négy év során, hogy jobban vagy hatékonyabban motiváljuk a munkaadókat arra, hogy alkalmazzanak olyan megváltozott munkaképességű személyeket nyolc órában, akik nyilván alkalmasak erre.

Nagyon sok olyan megváltozott munkaképességű személy van, aki szóvá teszi ezt, hogy szeretnének dolgozni teljes munkaidőben, de a munkaadók nem teszik ezt lehetővé, tehát ebben kérném majd a segítséget.

Van még egy téma, ami inkább az egészségügyhöz tartozik, ez pedig az úgynevezett tb-lista, ugye, a gyógyászati segédeszközök listája. A személyes véleményem az, hogy időszerű lenne kiegészítő felülvizsgálata ennek a listának, nemcsak toldozgatni-foldozgatni, hanem egy új listát készíteni.

Kérdezem, hogy erről mi a véleményük, sikerült-e áttekinteni ezt a területet? Mert nyilván ez egy óriási jelentőségű terület. Tehát kérdezem, hogy mi a véleménye erről? Hogy látja ezt a területet? Van-e ezzel kapcsolatban valami jövőbeli terve? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Sztojka Attila képviselő úré a szó.

SZTOJKA ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, alelnök asszony. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Talán személyesen is mondhatom azt, hogy ha egy bizottsági meghallgatáson az alapfeladatunk az, hogy a miniszter alkalmasságát vizsgáljuk meg, akkor én személyesen is meg tudom azt erősíteni, hogy ha a Belügyminisztériumba bekerül egy ágazat, egy újabb és újabb ágazat, biztosra vehető az, hogy egy pontos végrehajtás, egy eredménycentrikus feladatirányítás, feladatorientáció valósulhat meg, építve arra a folytonosságra, ami egyértelművé vált, azt gondolom, a számunkra, hogy a folytonosság mellett nagyobb fokozatba fognak kapcsolni az érintett ágazatok.

Ezt mi is tapasztaltuk a felzárkózás területén, és nem lehet kétséges, hogy a felzárkózás területén is olyan kialakított intézményesített esélyteremtési hálózat jött létre, amely egy magasabb minőséget jelent, még hatékonyabb, és centrikusan azokra a problémákra tudott koncentrálni és tud koncentrálni, ahol igazán a legjobban szükség van rá.

Kicsit ki kell térni az ellenzéki képviselőtársaim észrevételeire, annál is inkább, mert a várólistáról beszélnek. Én, ahogy miniszter úr szavaiból kivettem, nagyon komoly hangsúlyt kíván erre fektetni egyrészt az informatikai fejlesztés szempontjából, másrészt pedig a telemedicina kérdéskörében is. Ez egy nagyon-nagyon lényeges elem, ami azt gondolom, sokat fog hozni majd az egész egészségügyi helyzet javítására vagy még magasabb fokozatba való kapcsolására.

De visszatérve az én szűkebb területemre, a felzárkózásra, az esélyteremtésre, a kérdésem alapvetően az lenne, hogy a tanulás és a munka volt az, ami áthatotta a mi intézkedéseinket és munkánkat. Ebben a jövőben, miniszter úr, hogyan látja a további lépéseket? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Dr. Kovács József alelnök úrnak adom meg a szót, tessék!

DR. KOVÁCS JÓZSEF (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót, elnök asszony. Kedves Miniszter Úr! Kedves Munkatársai! Nagyon köszönöm én is a tájékoztatást. Úgy gondolom, hogy a miniszteri megszólítás így, a tizenhetedik

miniszteri évben relevánsnak mondható az én meglátásom szerint, amihez nagyon-nagyon jó egészséget és további sikereket kívánunk mindannyian, én személyesen is.

Mindenről olyan részletesen tájékoztatott miniszter úr bennünket, hogy kérdések föltételében nagyon meg kell nézni, hogy az ember mit is tudna kérdezni. Mégis két, nagyon rövid kérdést szeretnék feltenni.

Az egyik, hogy a tekintetben, hogy a magyar egészségügy szerintem igen magas színvonalon teljesít és működik, és nagyon-nagyon fogékony az új iránt, hogy az új orvosi technológiák, napról napra értesülünk róla, hogy különböző, a világban már használatos orvosi technológiák bevezetésre kerülnek, e vonatkozásban a jövőben milyen elképzelések lesznek?

Valamint van egy nagyon érdekes és nagyon fontos terület, az úgynevezett egyedi méltányosság kérdése bizonyos gyógyszerelések tekintetében, ami eddig nagyon jól működött, és ebben a későbbiekben mire számíthatunk folytatásként? És van egy olyan kérdés, ami az előző miniszteri meghallgatáshoz elég szorosan kapcsolódik, nevezetesen, hogy az egészségügyi ellátásnak a támogatása és fejlesztései milyen úton-módon tudják befolyásolni a másik minisztériumban működő, a kormány családpolitikáját? A kettő között elég szoros összefüggés lehet. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ha nincs több kérdés és vélemény, akkor a vitát ezennel lezárom. Miniszter úrnak, miniszterjelölt úrnak természetesen megadom a szót, hogy a kérdésekre válaszoljon és reagáljon. Köszönöm.

Dr. Pintér Sándor válaszai

DR. PINTÉR SÁNDOR belügyminiszter-jelölt: Köszönöm szépen. Legelőször Nagy Bálint úrnak szeretnék válaszolni. A társadalmi összefogás szerintem nélkülözhetetlen ezeken a területeken. Sem a szociális területen, sem az egészségügy területén nem létezik eredményes munka megfelelő családi összefogás nélkül. És mint említettem, ez a családi összefogás kezdődik a szűk családdal, a kis közösségekkel, az önkormányzatokkal és a különféle civil szervezetekkel egészen az állami hatásig. Tehát én mindenféleképpen itt várom az együttműködést.

A Covid-járvány valóban nehéz éveket hozott a számunkra, de egyben tanított is bennünket, mert itt, ugyanúgy, mint korábban az árvizek idején vagy a természeti csapásoknál egy jelentős társadalmi összefogásnak voltunk a tanúi. Ahogy vigyáztunk a gyerekekre, ahogy gondoskodtunk az étellemezésről, ahogy gondoskodtunk az öreg, idős házi orvosokról, illetve azokról az idősekről, akik gyakorlatilag az ingatlanjukba voltak zárva.

A feltett kérdések közül a gyermekélelmezésről. A gyermekélelmezésnek jelen pillanatban jó gyakorlata van, de azért mindenben lehet egy kicsit javítani, mindent lehet jobban csinálni. Itt szintén meg kell nézni azokat a kistélepüléseket, ahol közfoglalkoztatással meg tudjuk oldani a gyermekélelmezést, és meg kell nézni azokat a lehetőségeket, ahol nagyvárosokban nagy létszámú gyermekélelmezést csak vállalati körülmények között lehet megoldani.

Én tehát mindenféleképpen egy differenciált felkészítést szeretném ennek a területnek, amit sikerült már sok tekintetben megoldani más területen, így gondolok arra, hogy más egy rendőrőrs étellemezési ellátása, más a határon, amit gyakorlatban csinálunk, és természetesen a büntetés-végrehajtási intézetekben is, ahol önálló kormány, sőt, önálló gazdaság, mezőgazdaság van mögötte, amely az alapanyagokat előállítja. Itt lehetőség lesz majd a későbbiekben arra, hogy a gyermekélelmezésben a büntetés-végrehajtási intézetek például alapanyagokkal, egyebekkel hogyan tudnak segíteni, és itt a szinergiákat, amelyek a Belügyminisztériumon belül vannak, lehetőleg minél olcsóbban, minél jobb minőségben meg tudjuk oldani.

Komáromi Zoltán úr kérdésére. Valóban, itt a nagy kérdés, hogy hogyan, mikor, mennyiért és milyen módon. Hogyan? Azt szeretném, hogy a lehető legjobban. Hogy mikor? A lehető leggyorsabban. És azokat, amik ma már megvannak és elkészültek akár az informatika területén, akár a szervezési oldalról, lehetőleg már egy részét szeptembertől bevezetni, és természetesen egy összefoglalt, megfelelő együttműködési lehetőséget kiaknázó részt pedig januártól. Tehát minél gyorsabban tudjuk érvényre juttatni azokat a tapasztalatokat, miket eddig szereztünk.

A titkolózás. Titkolózunk, vagy nem titkolózunk? Ez egy nagyon nehéz kérdés az egészségügyi területen. Ugye, ne feledkezzünk meg a GDPR-rendelkezéstről, az orvosi titoktartásról, de természetesen ez nem jelenti azt, hogy metaadatokat nem lehet kiadni, és ezekből a metaadatokból akár az önkormányzat, akár a területi orvos, akár azok a szociális intézmények, amelyek ott működnek, ne adj' isten, az egyház is, tehát azok valamilyen módon olyan tájékoztatást kapjanak, amely a mindennapos munka elvégzésében segíti és támogatja őket.

Én ezt nem tartom semmiféle titkolózásnak, nem tartom ezt semmiféle adatvisszatartásnak. Tartsuk be a jogszabályokat! A GDPR-t tartsuk be, a különféle egészségügyi, orvosi titoktartást tartsuk be, és a többi adatot, ami segíti mindenki munkáját és lehetővé teszi azt, hogy jobban dolgozzon, azt pedig bocsássuk majd rendelkezésre!

A hálapénz; az orvosok találkozási száma alacsonyabb lesz, és itt van a hálapénznek egyéb dolga. Itt a hálapénznél és az orvosi létszámnál tudomásul kell venni valamit, amit a pandémia ideje alatt tapasztaltunk. Ez pedig nem más, mint hogy ez idáig szabad lehetőségük volt az egészségügyi intézmények vezetőinek - ez 108 kórházat jelentett, több járóbeteg-ellátást -, hogy szabadon határozzák meg, hogy milyen osztályokat üzemeltetnek az adott kórházban.

És ez gyakran nem esett egybe azzal a kényszerítő igénnyel, ami a betegek számát jelenti. És gyakran nem esett egybe azzal a lehetőséggel, ami az orvosoknak a szakképzettségét vagy az orvosok számát jelenti. Tehát ezt mindenféleképpen összhangba kell hozni, hogy hány beteg van, és ezeket a betegeket milyen módon, hogy tudják az adott orvosi körzetben a lehető legjobban ellátni.

És itt nagyon sok szó esett az orvosokról, nagyon sok szó esett a szakdolgozókról, az egészségügyben dolgozókról, a szociális területen dolgozókról, de nagyon kevés szó esett a betegekről. A várakozólistán túl nem esett róluk szó. Azt gondolom, hogy ezt az egészségügyi területet a betegek oldaláról kell jobban megközelíteni. A betegeket kell jobban megnéznünk, hogy egészségesebb életet éljenek, kettő: ha megbetegednek, megfelelő ellátást kell kapniuk.

És itt van az, hogy bővíthetünk mi egy kórházban, meg odavezényelhetünk egy héten egyszer egy orvost, de az egyszeri orvosi ellátásnál a beteg biztonságát is meg kell nézni. Van egy kimutatásunk, ami azt mutatja, hogy egy meghatározott ellátási számmal rendelkező orvos sokkal többet téved még a saját szakterületén is, aki magas betegszámmal rendelkezik.

Nyilvánvaló, van egy objektív szám, amennyit egy orvos jó színvonalon el tud látni, a fölé nem szeretnénk menni, de az alá sem, mert ez a betegek újraellátását jelenti, azt jelenti, hogy több lesz a téves diagnosztizálás, több lesz a téves vagy rosszul végrehajtott műtét. Az ezekről összegyűjtött statisztikáink nekünk azt mutatják, hogy az ideális betegszámot és az ideális orvosszámot kell eltalálnunk. Akkor lesznek a betegek a legnagyobb biztonságban.

A várakozási listának egy másik oldala. Én is elfogadhatatlannak tartottam azt, hogy száznyolcvan hét volt egyes időszakban a csípőízületek operálására váró betegek várakozási ideje. Azt gondoltam, hogy ez tényleg elfogadhatatlan. Még akkor is

elfogadhatatlan, ha több olyan nyugat-európai ország van, ahol ehhez közelítő vagy e közeli várakozási idők vannak.

De megnéztem egy másik számot is, hogy valójában, aki jelentkezett valaha egy csípőműtetre, diagnosztizálták, megállapították, hogy szüksége van rá, és bejelentkezett erre a számra, ötven hétnél, azaz egy éven belül senki sem várt tovább. Ötven héten belül mindenképp megoperálásra került, mindenkit meggyógyítottak, vagy túlelt ezen a csípőműtéten.

Fölmerül a kérdés, hogy mégis hogy lehetett száznyolcvan hétre előre kiírni ezeket az embereket. Azt gondolom, hogy ennek a vizsgálata még tart, és ezt tovább fogjuk folytatni, és bizonyára, már eddig is találtunk néhány olyan személyi adatot, amelyben magyar állampolgár, egészségügyi tb-járulékot fizető személy nem található fel sem az országos népegészségügyi listán, sem pedig a tb-ben. Ezt tovább kell ellenőriznünk, és nyilvánvaló, hogy nem tetszik nekem az, hogy ötven hétre történnek ezek az operációk - szeretnénk ezt tovább javítani -, és szeretnénk, hogyha valóságos adatok kerülnének ezekbe a nyilvántartásokba.

Az OKFŐ viszonya a későbbiekben. Azt gondolom, az Országos Kórházi Főigazgatóság megfelelő színvonalon, megfelelő teljesítménnyel illeszkedett be a magyar egészségügyi rendszerbe. Én örülnék neki, ha más területen is ilyen sikeres lenne az illeszkedés, és ez köszönhető nyilvánvalóan a jó előkészítésnek, és a jelenlegi vezetőknek a Kórházi Főigazgatóságon: Jenei úrnak, Takács Péter úrnak, aki az orvosi területet vezeti, de mondhatnám tovább a személyi területeket, a gazdasági területeket vezető vezetőket is.

A főállású intézményeknél a megbízási jogviszony a szakorvosi ellátásban. Ezt ugyanahhoz a területhez csatolnám. Ha megfelelő helyre összpontosítjuk a szakellátást, biztosítjuk az oda való ingyenes közlekedést - akár betegszállítással, mentővel, hogyha szükséges -, akkor magasabb színvonalú szakellátást tudunk biztosítani egy-egy adott területen.

Ha hozzátesszük ehhez azt, hogy megfelelő informatikai hálót bocsátunk a háta mögé, tehát ugyanúgy, mint az oltásoknál, a házi orvos vagy maga a beteg időpontot tudjon foglalni - és nem kell mindenkinek reggel 8-ra odamenni és este 6-ig várnia, hogy sorra kerüljön, hanem meghatározott időpontra jön, és 15-20 percen belül ellátják -, akkor megakadályozzuk a tumultust, megakadályozzuk azt, hogy egy orvos lényegesen több beteget lásson el, mint amennyire a személyi képességei és az adottságai megvannak, akkor jobb minőséget kapunk itt is. Tehát ez a későbbiekben megoldandó feladat.

Államosítás vagy nem államosítás. Én erről nem kívánok nyilatkozni, mert nem vagyok olyan felkészült. A kollégáimnak voltak javaslatai pro és kontra, különféle területekre, de ezt még elemezni kell ahhoz, hogy egy megfelelő és a későbbiekben is vállalható és eredményes döntést hozzunk. De itt a praxisközösségek, amik felmerültek, jó példával járnak egyelőre elől, mert itt, ezeken a területeken jó minőségű munka folyik, és ki is van az egyes orvosok szakvizsga-lehetősége is használva.

Ugyanakkor az ügyeleti rendszerben többféle változat van. Az ügyeleti rendszereknél kísérleti ügyeleti rendszert vezettünk be Hajdú-Bihar megyében, ennek a tapasztalatait havonta levontuk, és most úgy gondolom, hogy egy megfelelő rendszert tudunk talán egy nagyobb területre, egy országrészre kialakítani, és megnézni azt, hogy a későbbiekben ez hogyan folytatható eredményesen a betegek érdekében. Hangsúlyozom, hogy a betegek érdekében kell valamennyi intézkedésünket meghozni.

A száztízezer egészségügyi dolgozó és általában az egészségügyi statisztikák. Ezzel van némi problémám, de egészen pontosan még nem tudjuk azt, hogy hány orvos szolgál Magyarországon. Nem tudjuk pontosan azt, hogy ezek közül az orvosok közül milyen mennyiségben látnak el beteget, kik a kutatók, kik azok, akik ugyan magyar

orvosok, de nem Magyarországon teljesítenek orvosi tevékenységet, tehát a statisztikai problémáink megvannak.

Példát mondok erre. Ezt a pandémia hozta elő. Megnéztük, hogy a pandémia alatt hány orvos mozgósítható arra, hogyha nagy baj van, hogy minden egyes fertőzött személy ellátást kapjon. Az Orvosi Kamara tagjainak száma 34-36 000 között mozog, tehát azt mondjuk, hogy körülbelül ennyi orvos van Magyarországon. Ugyanakkor, ha megnézzük a KSH-adatokat, ezek már lényegesen kevesebbet mutatnak.

Ha azt is megnézzük, hogy rendben van, de a NAV-nál, az adóhatóságnál hányan jelentkeztek be orvosi tevékenységre, és hányan adóznak utána, megint más számot kapunk.

És a harmadik számot kapjuk meg akkor, ha a gyógyszerészekről megkérdezzük azt, hogy hány orvos állított ki vényt, hogy a gyógyszert föl lehessen venni, és hány embernek van orvosi pecsétje. És akkor még mindig nem vagyunk a végén. Megkérdeztük az államigazgatást, hogy hány orvosunk van, aki az államigazgatás keretén belül, az állami egészségügyi ellátás keretében dolgozik, újabb számot kapunk.

És ha megkérdezem a Kincstárt, hogy végül is hány orvosnak utal az államigazgatáson keresztül pénzt, akkor kiderül, hogy ez összesen tizennyolcezer fő. Tehát ezeket a statisztikai adatokat mindenekelőtt rendbe kell tenni! Pontosan szeretném tudni, hogy hány orvos végzettségű van Magyarországon, ki az, aki itt praktizál, ki az, aki itt írhat fel vényt, ki az, akinek a gyógyszerháros ki kell, hogy adja a vényét, ki, akinek azt mondja, hogy köszönöm szépen, ő nem praktizál vagy nincs Magyarországon, nem tudom kiadni a vényét.

Tehát ez mindenekelőtt - ismét visszatérek - nem orvosi kérdés, ez betegbiztonsági kérdés, hogy ezek a betegek, akik ide elmennek, megfelelő ellátást, megfelelő színvonalú ellátást kapjanak. Az otthoni szakellátás folytatását természetesen szeretnénk mindenféleképpen, és ezt bővíteni kell.

Utánpótlás a szakápolói területen. A diplomás szakápolói terület nagyon nagy kérdés. Ha a megfelelő orvosi triázokat szeretnénk betartani, akkor egyértelmű a számunkra, hogy ezt az egészségügyi területet a felsőoktatásban, tehát a diplomás szakápolói területet tovább kell fejleszteni.

És nagy kérdés maradt még itt a továbbképzés. A továbbképzés a gyakorlattól nem szakadhat el, és nem szakadhat el a külföldi ismeretektől sem. Nem szakadhat el attól, hogy más országok milyen eredményeket értek el az egészségügy egy-egy területén, ezért mindenféleképpen egy egészségügyi tudományos tanácsadói testületet hozunk létre a Belügyminisztériumon belül. Ez nem új gondolat, hisz van informatikai tudományos testületünk, ahol a Tudományos Akadémia tagjai, a Budapesti Műszaki Egyetem Informatikai Intézetének vezetője benne van, de más területen is, a vizegy területén is működtetünk ilyet.

Tehát, mint ahogy mondtam: én nem szeretnék, nem is tudok és nem is célzok arra, hogy bárkit gyógyítsak. Én azt szeretném, hogy megszervezzük azokat a lehetőségeket a Belügyminisztériumon belül, hogy a házi orvosoknak, a kórházi orvosoknak, a kutatóknak a lehető legjobb háttérrel biztosítsuk a mindennapi munkájához, a gyógyításhoz vagy a kutatáshoz. A továbbképzés területének olyannak kell lenni, hogy a világ legjobb eredményeit mindig ismerjük, és mindig tudjuk. Ezeket el kell tudni érniük.

Az egészségügyi felszerelések áfatartalma. Nem szeretnék átnyúlni Varga miniszter úr portfóliójába, hisz ő egy remek pénzügyminiszter, de azért azt szeretném elmondani, hogy az áfacsökkenés több területen megtörtént Magyarországon. Itt az élelmiszer-területeken voltak ilyenek, de több más területen.

Az első pár hónapot leszámítva, amikor úgy tűnt, hogy ez az áfarész az árban megjelenik, általában kiegyenlítőddött, és nem a vásárlók kapták meg azt az

áfakedvezményt; hogy teljesen nem, az 100 százalék! Az, hogy hány százalékát kapták meg ennek az áfakedvezménynek, ez már későbbi kérdés, ezt mindig gyakorlatilag a termelők és a kereskedők jelentős részben elosztották. És itt nem akarok megsérteni senkit, de a gyakorlati tapasztalat azt mutatja, hogy itt ez az egy megoldás nem mindig célravezető.

A koronavírus-járvány tapasztalatait - ezt Mészáros Lajos úrnak mondom - igyekszünk felhasználni. Nagyon sok tapasztalata van. Itt a gyógyítás színvonalánál különféle orvosi teljesítmények közötti területen, a szervezésnél. Ne felejtsük el, hogy a szervezés jelentős részét a védelmi bizottságok és a katasztrófavédelem végezték el, de jelentős volt a mentőszolgálat tevékenysége és szervezése, és természetesen egy-egy kórházon belül az elkülönítések, a helyi orvosok önfeláldozó tevékenysége is sokat segített. A várólistákról beszéltem.

Az egészségügyi dolgozók megtartása. Célunk. Szeretnénk azt, hogy Magyarországon jó legyen, kiemelkedően jó legyen az egészségügy, és olyan területeket is szeretnénk, ahova külföldről is idejőnének egy-egy kiemelkedő szakterület elismeréseképpen gyógyíttatni magukat az emberek.

A szakellátás tehermentesítése. Ez valóban első kérdésként az ügyeleti rendszer kérdése, a sürgősségi ellátás kérdése, és a házi orvosok beutalási kérdése. Azt hiszem, hogy ez a tehermentesítés megvalósítható, viszont itt szükségünk van arra, hogy a megfelelő informatikai háttérünk, az egységes, egycélú informatikai háttér minden egyes orvoshoz odajusson.

Szabó Tímea úrhölgynek. Van tennivaló, valóban, egyetértünk a szakdolgozók tekintetében is, a béremelés tekintetében is szükség van rá. Az, hogy mekkora legyen az? Az előzőekben mondták, hogy a miniszter érdekérvényesítési lehetőségén múlik. Nem. Ez az ország gazdasági lehetőségén múlik, tehát nem azon, hogy egy miniszter tud-e érvényesíteni egy közvetlen akaratot, hanem azon múlik, hogy van-e mit szétosztani, és hogy annál a szétosztásnál, hogy kinek mi jusson, abban egyetértünk. Ott már van érdekérvényesítési lehetőség.

A bértáblákat ismerjük, köszönjük szépen, sajnálatos módon ez az ismeret azért nem visz bennünket közelebb ahhoz, hogy itt ez a terület még jelentősebb pénzemelést kapjon egyik pillanatról a másikra.

Az előző meghallgatásomon mondták, hogy ígérek valamit. Én azt tudom ígérni, hogy nem ígérek semmit, és azt betartom, mert abban a szavahihetőségem mindig megmarad, de azt azért tudom, hogy jelentős mértékben oda fogunk figyelni erre a területre.

Azért vannak itt adatok is, amely adatok azt mutatják például, hogy valóban a GDP százalékában 7,4 százalékról 6,3 százalékra csökkent ennek a területnek az ellátása, de 2010-től azért 1700 milliárd forinttal emelkedett, és az elmúlt évben, 2021-ről 2022-re 700 milliárd forinttal. Tehát azért van emelkedés, még hogyha nem is annyi, mint amennyit a terület szeretne vagy amennyit a terület megérdemelne.

És itt van, ha megnézzük a szakdolgozók átlagkeresetét - kollégáim segítettek -, természetesen ebben pótlékok is vannak, amelyek egy-egy területhez kötődnek, és van benne túlóra is, ami sok. Nem az általános 40 órás munkahéthez igazodnak, tehát tisztában vagyunk vele. De azért el kell, hogy mondjam, hogy ez átlagosan 565 ezer forint, ami nem sok, de ennyi.

Azt a feljegyzést kaptam, hogy igen, alacsony az alapbér. A túlmunka viszont jól meg van fizetve. Reméljük, hogy a későbbiekben az alapbér is emelkedni fog.

Még egyszer, amiben még egy általunk mondott tévedést szeretnék kiküszöbölni; ez az, hogy GDP-arányban az utolsó orvosi béremelést és a szakdolgozók utolsó emelését nem tartalmazta. Jelentősen ez már nem fogja változtatni, csak a pontosság kedvéért mondom el.

Úgyhogy itt, ezeken a területeken nemcsak a magyar, hanem a környező országok információit is gyűjtjük! Tehát nemcsak a KSH-adataink vannak meg, és ebben a gyűjtésben szerepelt a Boston Consulting szerepe is, mert ez segített összegyűjteni mind a közép-európai információkat, mind pedig az egész európai területeket.

Szeretném kihangsúlyozni, hogy a várólistában nem állunk rosszul, de nem olyan, amilyet szeretnénk. Itt külön kiemelném még a csípő- és térdműtéteken túl a megfelelő szemműtétek elvégzését. Azt gondolom, hogy mindenkinek szüksége van az éles látásra, úgyhogy ez a későbbiekben nélkülözhetetlen.

A várólistáról beszéltem. A pandémia alatt azért sokat emelkedett ez, és nemcsak azért, mert ellátáshiány volt, azért is, mert az idősebb korosztály nem vállalta a veszélyt, hogy a pandémia alatt kórházba menjen, tehát a betegekkel közösen produkáltuk ezt az eredményt. Mi most azt szeretnénk, ami folyt már Kásler miniszter úr idején, hogy 120 százalékra, tehát 20 százalékkal megemeltük a műtét elvégzésének az értékét, amiből jelentős mértékben, mintegy az emelés 80 százalékát a műtétek végrehajtását végző orvosok és orvosi teamek kapják.

Volt itt egy szám, ez a 34,8 milliárd forint, ez a mi számításunk szerint '21-ben lényegesen több. Nem akarok levegőből számot mondani, de ha jól emlékszem, 80 milliárd forint volt ez a kettő. Ezt pontosítjuk, és írásban megküldöm. Köszönöm szépen. A praxisközösségekről beszéltem.

Nacsa Lőrinc úrnak a nevelőszülői hálózatról. A történelemhez kell visszanyúlnunk, hisz 1901-ben, amikor létrehozták a gyermekvédelmi törvényt, és annak a 8. cikkelyéről beszélünk -, akkor azt határozták meg, hogy minél több nevelőszülőhöz kerüljön ki minél több árva gyerek, nevelőintézetben minél kevesebben maradjanak, és ez eredményesen lett akkor végrehajtva.

Volt hozzá segítség. Többen kitalálták, például, hogyha valaki - a számok nem pontosak, amiket most mondok - iksz számú gyereket vállalt el, akkor plusz egy nevelőnőt kapott, plusz egy tanítót kapott, ha ennél többet vállalt, akkor egy orvost kapott az a közösség, aki ezeket felvállalta, és ez eredményes volt.

Mi nem akarjuk jelen pillanatban a nevelőszülői hálózatnak ezt az inspiráló módját felhasználni, de azt igen, hogy akik ilyet vállalnak, azoknak a szülőknek, azoknak a közösségeknek, azoknak a családoknak nagyobb lehetőségeket, nagyobb megbecsülést adjunk. Ez a legeredményesebb nevelése az árván maradt vagy nevelőintézetbe szorult gyerekeknek.

Varga Ferenc úr; mikorra várható az alapellátás átalakítása? Az alapellátás áttekintése folyamatban van. Ugyanúgy, mint az ügyeleti szolgálat, ugyanúgy, mint a sürgősségi ellátás. Amikor a teljes helyzetet 100 százalékosan ismerjük, akkor fogjuk ezt feladatul tűzni magunk elé. Egy feladat egészen biztos van: az alapellátásban részt vevőknek az EESZT-rendszerhez kötelező jellegű csatlakozása lesz, és a kötelező jellegű csatlakozás mellett meghatározott informatikai rendszert kell alkalmazniuk. Mert ha nem egységes informatikai rendszeren töltik ki a különféle megállapításait, akkor téves következtetésre fogunk jutni az adatok elemzése során. Ez tehát egészen biztosan be lesz vezetve. Én erre kérem a támogatást, a jogszabályi út szükséges hozzá, a jogszabályi támogatást a parlamenti képviselő hölgyektől és uraktól, függetlenül attól, hogy kormánypárti vagy ellenzéki képviselők.

Hol és milyen állapotban vannak a lélegeztetőgépek? Valamennyi lélegeztetőgép, amikor Magyarországra beszállításra került, az alapfelkészítése, összeszerelése, hibajegyzékelése elkészült. Nem tudtuk, senki a világon nem tudta, hogy hány lélegeztetőgépre lesz szükségük.

Egyet tudtunk: volt egy alapmegállapítás, hogy semmi szín alatt ne jussunk el olyan helyzetbe, mint több európai ország, hogy az orvosok döntöttek arról, hogy

melyik betegnek van több reménye az élet folytatásához, és ezért a másik beteget lekapcsolták, az élő beteget lekapcsolták a lélegeztetőgépről.

Nekünk a célkitűzésünk az volt, hogy akárhány beteg lesz Magyarországon, mindenki ugyanazt az ellátási szintet kapja meg. Tehát a gépek beszállításra kerültek, szervizelésre kerültek, hibajegyzékelve lettek, és jelen pillanatban a kiváló minőségű, kettős funkciójú gépek - például az altató- és lélegeztetőgépek - már kiszállításra kerültek a kórházakba. A jobb minőségű gépek is szintén jelentős része vagy a kórházak megfelelő ellátási feladatait látják el, vagy készenlétben vannak a kórházak helyszínén.

A következő kérdés az irányítás átrendeződése. Az irányítás bizonyos részig már az Országos Kórházi Főigazgatósághoz került. Ezek az ellátás-irányítások továbbra is ilyen jelleggel fognak folytatódni, és természetesen meg fogjuk nézni azt, hogy melyik kórházban van olyan szintű ellátás, amely a beteg biztonságos ellátását nem tudja kielégíteni.

Minden kórházban szeretnénk sürgősségi ellátást, minden kórházban szeretnénk szülészeti ellátást, és megnézzük azt, hogy a helyi orvosi közösség és a helyi felszereltség milyen egyéb ellátásokra képes még.

A roma egészségügyi helyzet. Sztojka úrral sokat dolgoztunk ezen, ez különösen a pandémia alatt adott nagyon nagy feladatokat, hisz a pandémia során az orvosi ellátásra, a megelőző tevékenységre, magára az oltások felvételére óriási energiákat kellett fordítanunk. Itt a helyi roma közösségek, úgymond a roma celebek együttműködése, az egyházak együttműködése segített bennünket abban, hogy ezt a feladatot végre tudjuk hajtani.

Jó eredményeket értünk el, de itt még sok tennivaló van az egészségügyi ellátás felvételi hajlandóságában - nem tudom jobban kifejezni magamat -, ahhoz, hogy alávéssék magukat bizonyos vizsgálatoknak, akár a roma hölgyekről, akár az urakról beszélek, tehát nélkülözhetetlen egy szemléletváltás és egy bizalom az új egészségügyi rendszer és a roma közösségek között. Remélem, ebben mindenki tud majd segíteni.

Kovács Sándor alelnök úr tevékenysége. Én itt mindenekelőtt köszönném azt az elismerést, amelyet mondott. Ez a munkatársainkra vonatkozott, és abban bízom, hogy amikor majd eljön az első, második beszámolójának az ideje az egészségügyért felelős belügyminiszternek, akkor egyértelmű lesz, hogy megszolgáltuk, és én személy szerint megszolgáltam azt a bizalmat, amit jelen pillanatban alelnök úr is mondott.

Pesti Imre képviselő úrnak: sokat kellett foglalkozni valóban ezekkel a területekkel és ezekkel a kérdésekkel. Két kérdés. Az egyik az innovációs fejlesztés. Innovációs fejlesztés nélkül ugyan egy helyben topogna az egészségügy. Ahhoz, hogy mi jobb minőséget tudjunk szolgáltatni, ahhoz nélkülözhetetlen a fejlesztések figyelemmel kísérése és adaptálása Magyarországra.

Itt az eszközrendszer: nyilvánvalóan - miután népbetegségekről van szó - első helyen az onkológiai terület, a kardiológiai terület, amely népbetegségként a legtöbb áldozatot szedi, de itt van a sebészet általános területe, amely szintén fejlesztésre szorul. Magyarországon egy kezemen meg tudom még számolni, hogy hány operálásra kész, számítógépes gépünk van, amely vezérelten működik, hajtja végre az operációt emberi ellenőrzés mellett, de milliméteres vagy századmilliméteres pontos vágással.

Ezek jelentős része a szemészet területén van, ahol a szemlencsecseréket végzik, de már megtalálható más egészségügyi területen is. Nem akarom fölsorolni, de nem sok. Tehát szeretnénk, hogyha a betegbiztonságot figyelembe véve, minél több ilyen gépünk és minél több ilyen eszközünk lenne.

Itt fölmerül majd a kérdés az iparral való kapcsolattartásra, hogy nem biztos, hogy a fogimplantátumokat külföldön kell gyártani, nem biztos, hogy az egészségügyi eszközök jelentős részét, amire a magyar ipar, a magyar kézműipar felkészült és tudja gyártani - és jelentős része külföldre szállít is -, hogy ezt nem kellene olyan fejlesztési

eljárásnak alávetni vagy olyan fejlesztési ütemet igénybe venni, amely a későbbiekben a belső ellátást tudja biztosítani.

Az ukrán menekültek helyzetéről szeretném elmondani azt, hogy mi megnyitottuk a kórházainkat, akár százezer ukrán egészségügyi ellátását is tudjuk vállalni. Itt az általános egészségügyi ellátáson túl a sebesültek ellátására is fel vagyunk készülve. Természetesen nem ilyen létszámmal. Idáig még nem nagyon vették igénybe. Kétszáz alatt van az egészségügyi ellátást igénybe vevők száma, a lőtt sérült sebesültek száma pedig tíz alatt van.

Fölmerült még a mentőtiszti jogoknak és szolgálatoknak a tevékenysége. Ezt a kísérleti ügyeleti ellátás keretében és a sürgősségi eljárások fejlesztése során vizsgáljuk.

Tapolczai Gergely úr. Szélesebb a portfólió. Igaz; az az igazság, hogy eddig sem unatkoztam. Ez a veszély a későbbiekben sem fog fenyegetni, de miután mindig minden egyes szakterület, aki az irányításom alá tartozik, ha máskor nem, akkor szombaton vagy vasárnap kapott lehetőséget arra, hogy beszámoljon, továbbra is azt tudom ígérni, hogy minden egyes hozzám tartozó szakterület vezetőjének nemcsak általános vezetői vagy parancsnoki értekezleteken, hanem minden héten lesz lehetősége egy négy szemközti vagy egy általa meghatározott személyekkel megerősített találkozóra.

Az informatika itt is felmerült. A mesterséges intelligencia bevezetése az egészségügyben nélkülözhetetlen - ezt mondtam a bevezetőmben is -, mind a diagnosztika területén van helye, mind pedig a terápia megállapításánál van helye, hogy az orvosokat segítse.

Ez nem azt jelenti, hogy gépeknek kell majd a diagnózist felállítani, de azt jelenti, hogy az orvos figyelmét olyan részekre is ráirányítsa, amelyeket egyébként nem vett volna figyelembe. És azt is jelenti, hogy ha országosan akarunk következtetéseket levonni a metaadatokból, akkor lehetőségünk legyen erre, hogy milyen terápiák azok, amelyek már eredményesek voltak, melyek azok a terápiák, amelyek nem voltak eredményesek.

És van még egy dolog, amit idáig nem használtunk ki megfelelő módon: az ágy melletti tapasztalat felhasználása a gyógyításban. Protokollok vannak, protokollok írják elő a különféle orvosi lépéseket a diagnosztizálástól a terápiáig, hogy mit kell csinálni egymás után, de természetesen más és más módon alkalmazzák ezt bizonyos keretek között az orvosok, és vannak olyan ágy melletti tapasztalatok, amelyek a későbbiekben a metaadatok figyelembevételével akár országos szintre hozhatók.

A megváltozott munkaképességűek ellátása, és hogy nyolc órában dolgozhassanak. Én azt szeretném, hogy ezeken a területeken mindenki megtalálja a társadalomban az egyenjogú helyét, és ehhez kell nekünk segítséget adni, ha kell, eszközökkel, ha kell, közlekedés biztosításával, ha kell, a home office biztosításával, de hogy a társadalom hasznos tagjának érezze magát, és a társadalom is hasznos tagjának érezze őt. Ő magát, a társadalom meg őt.

A gyógyászati segédeszközök listája. Erre válaszoltam, itt jelentős változásokat szeretnék. Épp a gyártás és a minőség lesz az, ami meghatározó.

Sztojka úrnak itt is köszönöm azt a munkát, amit a Belügyminisztérium irányítása alatt végzett, és a minőségi változásban való bizalmát is. Remélem, hogy most sem téved, és a későbbiekben is a megfelelő minőséget tudja a Belügyminisztérium hozni.

Továbbra is az elvünk az minden területen, hogy első az, hogy munka, munkavégzés. Mindenkinek legyen megfelelő színvonalú munkája. Második helyen a tanulás, hogy mindenki megfelelő módon, a képességei szerint tudjon a tanulásban részt venni, és természetes, hogy hozzátartozik ehhez, a képességek kihasználásához a

zenei képességek, sportképességek kihasználása, és ezek felhasználása az egészségügyi megelőzési programban.

Kovács József úrnak: a kollégáim nevében a gratulációt köszönöm. Új orvosi technika szükséges, mint említettem. A tudomány ismerete nélkül, és a legújabb tudományos kutatások ismerete nélkül nem fogunk tudni fejlődni, szükségünk van rá.

Az egyéni méltányosság nagy kérdés a számomra, kellő mértékig még nem láttam át. Mind a kísérleti gyógyszereknél, mind az egészségügyi méltányossági ellátásoknál, úgy gondolom, hogy orvosi, orvosetikai kérdéseket kell majd mérlegelni.

És itt van az egészségügyiellátás-támogatás fejlesztése, a családtámogatási rendszerek. Ezek mind-mind a későbbiekben a terveink között vannak.

Összefoglalva még egyszer: kérem a jelenlévők támogatását, függetlenül attól, hogy kormánypártiak-e vagy sem, mert Magyarországon a választók függetlenül attól, hogy kormánypártiak vagy sem, egészséges életre és gyógyulásra vágnak. Adjuk meg nekik ezt a lehetőséget! Köszönöm szépen.

ELNÖK: Miniszterjelölt úr, köszönjük szépen a válaszokat és a beszámolót. Szavazás előtt szeretnék bejelenteni egy helyettesítést mindenféleképpen. Dr. Kovács József alelnök úr fogja a szavazáson helyettesíteni Tasó Lászlót. Ezt a jegyzőkönyvnek mondtam.

Határozathozatal

És akkor most szavazás következik. Kérdezem, hogy ki az, aki támogatja dr. Pintér Sándor belügyminiszter-jelölt miniszterré történő kinevezését. *(Szavazás.)* Tíz igen. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás.)* Három nem. Tartózkodás nem volt.

Tehát a bizottság támogatja miniszterjelölt úr miniszterré történő kinevezését. Nagyon jó munkát kívánok, miniszter úr, ugyanúgy, ahogy eddig is volt! Köszönjük szépen.

DR. PINTÉR SÁNDOR belügyminiszter-jelölt: Köszönöm szépen, én pedig kérem az együttműködést. Köszönöm szépen, és jó munkát kívánok!

Az ülés berekesztése

ELNÖK: A jegyzőkönyv számára mondom, hogy a Népjóléti bizottság mai ülését bezárom. Köszönöm szépen.

(Az ülés befejezésének időpontja: 15 óra 44 perc)

Dr. Selmeczi Gabriella
a bizottság alelnöke

Jegyzőkönyvvezető: Barna Beáta